

ČERNÉ LODĚ

Přeložil Vincent Šinský

V galaxii lidstva pokračuje i na jaře roku 1289 Nového galaktického letopočtu nebezpečná invaze takzvaných tolkandských národů: shromáždilo se již přes 200 000 kosmických lodí útočníků. Jejich posádky Neezové, Gazkarové, Alazarové a Eloundarové jsou již mezitím podporovány Chaerodery a Physandy. Důrazný odpor se ze strany silně rozhádaných galaktických mocností nedá očekávat. Snahy Allana a jeho spolupracovníků přimět Galaktiky ke společnému postupu se nedostaly přes své začátky. Poté, co děsivá smrtící vlna na dvaapadesát takzvaných líhňových planetách zabila nesčetné milióny lidí ze všech galaktických a tolkandských národů, Galaktikové doslova zatajili dech. Ti, co mají odpovědnost, mají jistotu, že ohrožení se bude ještě dále stupňovat – žádný z nich však o tom nemá konkrétnější představy. Je přirozené, že o tom ani Perry Rhodan ani Reginald Bull nic nevědí. Od doby, co oba Pozemšťané zmizeli v Hříbu a prošli Mostem do nekonečna, jsou na cestách po galaxii Plantagoo. Po letu v HOGO BANDENU, který Pozemšťané a jejich společníci z národa Centrifalů stěží přežili, zřejmě dosáhli svého cíle: bylo jím Pentrické mračno, prostor ovládaný záhadnými Galoňany. Tam Perry Rhodan objeví něco zajímavého: narazí na ČERNÉ LODĚ...

1.

Perry Rhodan se díval, jak Galorňan zvedl hlavu a pomalu jí otáčel. Pohled se zdál být bez výrazu a vypadalo to tak, že vůbec nevnímá Rhodana, Bulla ani Centrifaly. Možná naslouchal kovovému zvuku, který jako obrovský gong zazněl místností.

S výjimkou poplašeného hluku se zpočátku nezměnilo nic. Po několika vteřinách však Perry Rhodan něco ucítil. Mezitím si již tak zvykl na uklidňující auru Galorňanů, kterou bylo cítit všude v Pentrickém mraku, že ji již běžné nepociťoval.

Aura existovala stejně jako předtím, teď ale obsahovala další součásti. Rhodan pocítil spodní tón přísnosti, ve kterém se vznášelo odmítnutí. Vytušil, že i když se pokoušeli skrývat, tak je Galorňan objevil.

U každého jiného národa by Rhodan očekával, že nyní se na ně ze všech stran vrhnou po zuby ozbrojené strážce a roboti s divokým odhodláním vetřelce zastavit a pokud by to bylo potřebné nebo žádoucí, tak je zabít. Tady se však nic podobného nestalo.

Rhodan prudce pokynul Bullymu: Ústup!

Bully ihned přikývl. Porozuměl pokynu a předal ho Centrifalům. Skupina se rychle vzdalovala z haly. O něco později uslyšeli, že poplach byl opravdu spuštěn.

„Objevili nás, nebo ten poplach patří změnám v holografiích?“ zeptal se Bully, jen co se zastavili.

Perry Rhodan pokrčil rameny.

„To nevím,“ připustil a podíval se kolem sebe. „Teď nám to však může být jedno. V každém případě objevili naši přítomnost a nebudou se jen tak dívat, jak se někdo potlouká uvnitř jejich tajných projektů.“

„Kam teda máme zmizet?“

„To nevím,“ přiznal se Rhodan. „Naléhavě potřebujeme transponderové pole, potom se uvidí. Pak už najdeme nějaký cíl, kde nás nechají alespoň na chvíli na pokoji.“

Reginald Bull se zeširoka zašklebil. „No, tak kupředu!“ zavelel zvesela; neznělo to však příliš upřímně.

Rhodan a Bully spolu s ostatními spěchali přes nekonečné chodby, haly a komory, ze kterých se skládal obrovský výtvar, ve kterém se současně Činily desítky tisíc robotů.

„Tady někde uvnitř musí být transponderová stanice,“ přemýšlel nahlas Perry Rhodan.

„Odkud bereš takovou jistotu?“ chtěl vědět Bully.

„Když jsme sem letěli, viděli jsme roboty a Galorňany, kteří se pohybovali směrem k této plástvi. Neviděli jsme však nikoho, kdo by se od ní vzdaloval. Proto musí existovat nějaká možnost, jak plástev opustit jiným způsobem než klasickým letem...“

„Doufejme, že máš pravdu!“ zamumlal mrzutě Reginald Bull.

Nyní už nemohla být řeč o ústupovém manévru, mezitím se z něho vyvinul divoký útěk. Zdálo se, že se ze všech stran objevují postavy, které se chtějí podílet na všeobecné honbě na vetřelce. Jednalo se především o roboty, mezi nimi však bylo i několik Galorňanů.

Nebylo vidět nic, co by se podobalo „Foremonům“. Žádný div, neboť by při konfliktu neměli ani nejmenší šanci; jejich exoskelety by byly rozhodně příliš křehké.

Galorňané byli bytosti zásadové, jak již mohl Perry Rhodan zjistit. I když byl poplach vyhlášen, a to uprostřed Pentrického mraku, hluboko uvnitř největšího galornského tajemství, nikomu nebyly vydány žádné nebezpečné zbraně, které by mohly poranit nebo dokonce zabít.

Pronásledovatelé však nebyli úplně bezbranní, na což uprchlíci co nevidět přišli. Roboti, které měli v patách, měli dostatečné technické vybavení, aby jim zabránili v dalším útěku. V prvním okamžiku se dokonce i Perrymu Rhodanovi zdálo, že se jedná o nějakou zbraň, když v chapadlech robotů uviděl nějaké přístroje a když stříbrná tyč zamířila na jednoho z Centrifalů.

„Pozor,“ vykřikl Pozemšťan a vrhl se dopředu, aby Centrifala odstrčil ze směru výstřelu.

Rhodan byl o setinu vteřiny pomalejší. Centrifal sice nebyl zasažen, jenom hrubě sražen na podlahu. Zasažen byl ale Pozemšťan.

„Paralyzační zbraň,“ informoval Rhodan ostatní.

V prvním okamžiku měl pocit, že mu zbraň galornského robota vyřízla část těla; v Rhodanově vnímání vlastního těla se náhle rozevřela zvláštní díra – rozkládala se od levé kyčle nahoru po obou stranách až k dolním žebřům. Velmi zvláštní pocit, nebyla to ani bolest ani otupění nebo ochromení. Ve skutečnosti to vlastně nebylo ani nepříjemné, duševně to však bylo mimořádně děsivé. Byl to pocit, jako kdyby mu někdo vymazal část osobnosti.

Tento dojem však nebyl příliš hluboký. Jako první věc Rhodan zjistil, že díra se rozkládá pouze v jeho vnímání a nenachází se v realitě jeho těla. Zatímco se Pozemšťan namáhavě a se silným kulháním vlekl na stranu, tak zjišťoval, že se mu i když nanejvýš pomalu do svalů a nervů vrací cit.

„Jde to?“ zajímal se Bully a podepřel svého starého přítele.

Rhodan přikývl a slabě se usmál.

„Nějak to zvládnou,“ prohlásil a oslovil pak Centrifaly. „Nemusíte se toho paprskometu bát. narušuje pouze vnímání. K fyzické újmě nedochází.“

„Tebe ale vidím kulhat,“ namítl A-Caliform a ukázal na Rhodanův levý bok.

„Je to asi tak, jako kdyby mi trnula noha,“ ubezpečil ho Perry Rhodan.

Udělal několik kroků, aby svým společníkům předvedl, že zásah z takové zbraně se dá docela dobře překonat.

Pronásledování pokračovalo.

Rhodanovi a Bullymu neušlo, že někdo pozoruje, a to nepřetržitě. Galorňané neměli zřejmě v úmyslu uprchlíky zabít ani na ně nechtěli příliš dotírat. Rhodan se domníval, že jejich cílem je donutit uprchlíky psychickým nátlakem, tedy pouze tím že se jim zjevují, aby se dali zatlačit nebo je oklikou donutit jít tím směrem, který vyhovuje galornským záměrům.

Když si to Rhodan uvědomil, považoval za účelné změnit taktiku. Neměl žádnou chuť dostat se vyčerpaný a udýchaný po dlouhotrvající a únavné Štvanici do nějaké slepé uličky, ze které už nebude žádného úniku.

Ukázal na skupinu třech robotů, kteří se k nim pomalým letem přibližovali ze strany.

Neuniklo mu, že tito roboti nejenže nemají žádné zbraně, ani že jejich konstrukce vůbec nebyla určena pro podobná pronásledování. Byli to obyčejní montážní a pracovní roboti, kteří byli vybaveni pracovními nástroji. Jistě, i jimi se dalo docela dobře a účinně praštit oblíbený „tupý předmět,“ se objevoval v kriminálních románech a trivideofilmích toho však tito roboti na základě svého programování docela jistě nebyli schopni. V podstatě byli ještě bezmocnější než lidi, za kterými letěli.

„Jedem!“ vykřikl Perry Rhodan a vyrazil dopředu.

Centrifalové chvíli váhali, ale když uviděli Bullyho, jak se rozbíhá, hleděli se držet příkladu obou Pozemšťanů.

Stalo se to, s čím Rhodan potají počítal: programování robotů pamatovalo na to, že nesmějí žádným způsobem ublížit žádné živé bytosti i kdyby živá bytost byla natolik hloupá, že má skloněnou hlavu a že se oproti těžkému stroji. V tomto případě je to věcí robota, aby své podstatně tvrdší tělo odsunul hlavě z cesty.

Trvalo to jenom několik zlomků vteřiny a pak měli Rhodan spolu s ostatními skupinu robotů za sebou. Začali sprintovat a po relativně krátké době jim utekli.

Robotů bylo hodně, pro případ nouze jich zde bylo k dispozici pravděpodobně několik tisíc. Ale ani tento počet nestačil, aby účinně zkontroloval tak obrovský objekt, jakým byla plástev. Dost zvláštní bylo, že Galorňané zřejmě nenainstalovali žádný lepší kontrolní videosystém.

Rhodan byl z rychlého běhu trochu zadýchan, tak se zastavil a pořádně se vydýchal.

„Na chvíli teď máme pokoj,“ řekl polohlasně.

„Proč jenom na chvíli?“ chtěl vědět A-Caliform. „Myslím, že jsme se jich zbavili. A v tak velké stanici...? Jak by nás mohli najít?“

„Vytvrvalým a metodickým prohledáváním,“ jemně mu připomněl Bully. „A především tím, že co nejrychleji odříznou všechny možnosti, který bychom mohli mít k útěku. Proč se usmíváš?“

„Taková myšlenka je u tebe přirozeně pochopitelná,“ odpověděl Rhodan polohlasně. „Ale je pochopitelná u Galorňanů? Vypadá to tak, že na podobné akce nejsou vůbec zvyklí. Je jisté, že dříve nebo později přijdou na stejný nápad jako ty jak jsem řekl, dříve nebo později. Doufejme, že později...“

„A co mezitím?“

„Musíme najít transponderovou stanici,“ odpověděl Perry Rhodan. „Galorňané jsou lidé, kteří myslí vědecky a prakticky. Transponderové stanice budou umísťovat tak, aby k nim byl snadný přístup ze všech stran....“

„Snadný přístup pro ně a pro ty zatracené roboty,“ poznamenal Reginald Bull kousavě.

Rhodan se usmál a pokrčil rameny.

„Někdy se zkrátka musí riskovat," řekl ledabyle a dal se do pohybu.

Za několik minut se ukázalo, že ho instinkt neklamal. V posledních tisíciletích se Rhodan a jeho přátelé opakovaně dostávali do více nebo méně obtížných situací; jejich smysl pro nebezpečí se odpovídajícím způsobem rozvinul a vycvičil. Mohli se na něj spolehnout téměř jako na další smyslový orgán.

I v tomto případě byla předtucha Perryho Rhodana pravdivá. Galorňané nastavili roboty na novou situaci a nechali je patrolovat prostory ve vnitřku pláště. Ale nepostupovali systematicky, neprohledávali jednu místnost za druhou a nepřecházeli po ukončení jednoho sektoru k důkladné kontrole dalšího.

Místo toho zjevně nechávali prohledávat chodby a místnosti nanejvýš chaoticky, byli pravděpodobně řízeni randomizérem, generátorem náhodných čísel. Tak se mohlo stát, že robot vpochodoval do místnosti, zběžně se v ní ohlédl a udělal dva kroky zpět na chodbu a pak si tu místnost prohlédl ještě jednou.

Při neustálém obrácení, vracení se zpět a otočkách bylo pro Rhodana a jeho společníky velmi těžké se před těmito mechanismy schovávat. Reakce robotů se prostě nedaly předvídat. Jedno však bylo jisté – jakmile by Galorňané zpozorovali některého z vetřelců, tak by opět zatáhli síť a tentokrát by nebylo tak lehké prorazit linii robotů.

Rhodanovi a jeho společníkům se s velkou obratností a příslušnou dávkou štěstí dařilo ukrývat a zároveň se přibližovat k centru pláště, k místu, kde by podle jejich očekávání měl být transmitter, který byl koneckonců příslibem bezpečnosti a jejich útočištěm.

„Jsi si jistě, že jdeme správným směrem?" zeptal se mezitím Bully a vrhl na Rhodana zkoumavý pohled.

Ten zavrtěl hlavou. „Jistotu nemám," odpověděl. „Jsem plný naděje..."

Bully se zašklebil na celé kolo.

„To je lepší než nic," řekl polohlasně a zkoumavě se podíval na Centrifaaaly.

A-Caliform spolu s ostatními postupně prožíval změnu v náladě; nyní byli všichni vystrašení, rozrušení a znechucení, protože v podstatě vůbec nechápali, co ztratili na místě jako je toto. Po nemilosrdném shiftingu, kterému Centrifaaaly podrobili Galorňané, ztratil A-Caliform a jeho lidé veškerou chuť k životu. Svě dny a noci trávili v zoufalství a beznaději, nade vše jim ale chyběl životní cíl. Jakkoli žalostný byl život, ve chvílích jako tato, kdy byli k tomu ještě pronásledováni a štváni, toužila většina Centrifaaalů jenom po jedné věci: aby se mohli vrátit do stavu tupých mrákot...

Perry Rhodan se zastavil a zvedl pravou ruku.

„Utište se, lidi," prohodil. „Slyším nějaké hlasy!"

Pozemšťan se zaposlouchal. Nedokázal rozeznat, o čem se mluví, nerozuměl ani tónu reci. Jeho zkušenosti s Galorňany se omezovaly na ochránce města Gaala Szukera, a i to byl android. Byl slabý, bez výrazných charakteristik, byl velmi špatně informovaný a bez reálné rozhodovací pravomoci. Bylo by hrubou chybou posuzovat všechny Galorňany podle tohoto mimořádně neschopného představitele typu nočních hlídačů.

Szukeř však měl hluboký hlas a nápadně zdůrazněné byly i basy u hlasů, které teď Rhodan slyšel. Občas to znělo, jako kdyby tónina hlasů klesala tak hluboko, že je normální lidský sluch sotva dokázal zachytit.

Rhodan zavřel oči, a poslouchal; ještě stále nemohl nic rozeznat, ale slyšel, že mluvící bytosti pravděpodobně byly tři – se pomalu vzdalovaly.

Rukou dal Bullymu a ostatním znamení: Za mnou!

V této části pláště bylo jen málo robotů. Bylo možné, že se Galorňané soustředili na pátrání po uprchlících především do jiných sektorů této obrovské stavby.

Rhodan by velmi rád věděl, k čemu vlastně tato pláštěv sloužila, za jakým účelem byla vystavěna...

Musel existovat nějaký vztah mezi touto

budovou a mezi Terrou, popřípadě Trokanem. Pláštěv mohla být výchozím bodem Hříbu na Trokanu; obrovská pláštěvovitá struktura ve vesmíru, v srdci Pentrického mraku, která byla s velkými náklady nejen postavena, nýbrž i oddělená od zbytku vesmíru.

Náhoda? Něco takového si Rhodan nedokázal představit.

K tomu je tady ještě zvláštní galerie holografií, kterou si mohl jenom zběžně prohlédnout. Podle těchto velmi přesných trojrozměrných vyobrazení znali Galorňané nejen vlastní galaxii Plantagoo, znali ještě Lokální skupinu, Mléčnou dráhu, v Mléčné dráze pás Orionu a tam konkrétně jedno obyčejné žluté slunce s osmi planetami...

Už jich tam jednu bylo i deset, ale Pluto se nevyrovnalo s návštěvou cappinské pramatky a po ní se roztrhlo, stejně jako tisíce let předtím Zeut, významná planeta Lemurů, která se změnila na roj asteroidů mezi dráhami Marsu a Jupiteru. Několik desítek let chyběl rovněž důvěrně známý Mars, který byl nahrazen velmi zvláštním světem Trokanem z arresa Ayindiů...

Některé z holografií byly osvětlené – Rhodan se domýšlel, že tento signál znamená aktivní stav nebo stav nebezpečí a jejich řada dosahovala až k pásu Orionu...

Co to mělo znamenat? Byla Mléčná dráha v nebezpečí až k pásu Orionu? Mělo toto nebezpečí a jak by asi jen mohlo vypadat? zanedlouho zachvátit i Sluneční soustavu?

Bylo tady ještě více otázek bez odpovědí:

Odkud se vlastně Galorňané dověděli, že Sluneční soustava existuje? Samotný počet galaxií v kosmu šel do miliard a z těchto galaxií měla většina populaci, která byla rovněž devítimístná. Jak pro všechno na světě mohlo vzniknout logické a věcné, proveditelné a rozumné spojení, které sahalo z Pentrického mraku až na Terru? Kromě mnoha jiných otázek, ke kterým samo o sobě vybízelo Plantagoo se svými obyvateli, byl tady jeden komplex problému, jímž se Perry Rhodan obzvlášť zabýval: Jaký vztah byl mezi Pentrickým mrakem a Terrou? Tušil, že toto propojení nebylo pro Pozemšťany ani trochu pozitivní a starosti mu působila myšlenka, zdali nejsou jeho přátelé v Mléčné dráze v nebezpečí, zatímco on se potlouká v Plantagu a dosahuje pouze skromných úspěchů.

Rhodan pocítil, jak do něj někdo šťouchl. Na žebrech mu přistál Bullyho pravý loket.

„Je to skvělý, starouši!“ vykřikl spokojeně Bully. „Tvůj instinkt tě opět vedl velmi přesně!“

Perry Rhodan se vyvaroval toho, aby svému starému příteli prozradil, že v posledních minutách vyplýval více myšlenek na nepodstatné problémy, než aby se věnoval jejich nynější situaci, nehledě na to, že se měl pečlivě rozhlížet po transmitterovém poli. Ale jeho mozek byl možná schopen, stejně jako mozek mnoha jiných lidí, zpracovávat několik věcí najednou.

Rhodan se zastavil.

Opět se ohlásil jeho smysl pro nebezpečí.

Něco nebylo v pořádku...

Bylo to příliš lehké, opravdu příliš lehké. Přímě před Rhodanem a jeho skupinou se dal rozeznat jeden z rudých transmitterových kruhů. Ležel tam osaměle a čekal pouze na to, aby byl použit. Z Galorňanů, jejichž hlasy Rhodan zamyšleně poslouchal nebylo nic vidět ani slyšet; místo toho se za jejími zády ozýval hluk k nim pochoduujících robotů,

Rhodan a Bully si vyměnili rychlý pohled.

Uvědomili si to oba byla to past...

Byla postavena šikovně a prozíravě, vytvořili ji podle jednoho ze starých základních pravidel podvodnického řemesla. Postarej se o to, aby se oběť přímo hrnula k tomu, aby jí sedřeli kůži. Tato past byla psychologicky velmi zručně zasazena do scénérie.

Perry Rhodan a Reginald Bull na zlomek vteřiny zaváhali. Dokonce i někdo s tak bleskovými reakcemi jako byl Perry Rhodan, potřeboval několik zlomků vteřiny, aby pochopil nové okolnosti a navzájem porovnal všechny důsledky. Centrifugalové mu ale pro delší přemýšlení nenechali žádný čas. Před očima měli pouze záchranu z ohrožení a tak vyrazili dopředu k narudle světélkujícímu transmitterovému kruhu, který se jejich očím tak lákavě nabízel.

Rhodan a Bully je následovali a tím už rozhodnutí padlo. Teď se ze všech stran objevovali roboti a Galorňané a blížili se k transmitteru. Rhodan sáhl po ovladači a jeho pohled bloudil po jednotlivých sektorech holografické projekce.

Rhodan se rozhodl, spolehl se přitom na svůj instinkt a na náhodu. Ve zlomku vteřiny zmizela celá skupina z nitra obrovské pláště...

2.

Pool Tammen se zastavil na okraji planiny a podíval se na loď, která na okraji kosmodromu zvedala k nebi svůj tupý nos.

V Gaalu zase jednou přšelo a černá skořápka lodi působila vlhce a jakoby byla čerstvě nalakována. Děla byla zatažena dovnitř, zraku pozorovatele se nabízel povrch hladký a beze spár.

Byl to pohled, ze kterého se srdce Poola Tammena rozbušilo. Na tento okamžik Čekal dlouho. Za Poolem Tammenem byly desítky let tvrdé a strastiplné služby na palubách mnoha bojových lodí. Až teď se mu dostalo cti, že smí jako kapitán převzít jednu z nových lodí.

Tammen si setřel kapky deště z hladkého modrého Čela zářila z něj spokojenost. Měsíce zpoždění, které musel přečkat, než loď technicky dozrála a byla připravena k nasazení, mu drásaly nervy. Trpělivost nepatřila mezi silné stránky galornského kapitána první třídy Poola Tammena.

Kapitán první třídy to znamenalo, že loď patřila jemu, pouze jemu. Loď bude poslouchat jeho příkazy, bude plnit výlučně jeho rozkazy bez ohledu na to, jaké budou. A nad Poolem Tammenem už v podstatě nebyl žádný vyšší velitel, který by mu mohl dávat pokyny. Takové bylo postavení kapitána první třídy; byl odpovědný pouze sám sobě, své inteligenci a instinktům. V dlouhé historii Galorňanů bylo ve stejné době jen velmi málo kapitánů první třídy a každý z nich se stal legendou již za svého života.

„Konečně!“ vykřikl Tammen spokojeně.

Pool Tammen nebyl jenom tak nějaký Galorňan, byl jeden z mála Galorňanů, kteří se narodili na domovské planetě tohoto národa. Pool Tammen uviděl světlo Galornské hvězdy ve věčném městě jménem Gaalo a tam i vyrostl. Poznal každý z pěti sektorů Gaala do nejmenšího koutku a samozřejmě prozkoumal ve svých mladších a svěžích letech rovněž okolí Gaaia: krasovou vysočinu, jejíž křehký půvab mohl opravdově vychutnat pouze na Gaalu narozený Galorňan. Tammen znal nízinu pouštního charakteru, ve které strávil nejednu noc a upřeně pozoroval Nedotknutelnou svatyni, která nechťela ani za nic vydat svá tajemství.

Tyto a další události utvářely Poola Tammena a formovaly jeho charakter. Život v Gaalu mu přidal na tvrdosti, život plný sebekázně se mu stal samozřejmostí, ctižádostivost a touha po slávě mu byly cizí. Celé jeho myšlení a konání bylo zaměřeno na zvyšování blahobytu celého galornského národa a na to, aby by! každý agresor nemilosrdně odražen. To dělal předtím a bude to dělat i nadále, nyní je však vybaven lepším nástrojem moci, který lépe odpovídá významu jeho osoby a významu jeho úkolu.

Nová loď, ke které se Pool Tammen blížil pomalým a důstojným krokem, byla nejnovější, technicky nejperfektnější a vojensky nejsilnější kosmická loď, která kdy opustila galornský dok. Pool Tammen mimovolně obrátí pohled vzhůru. Vysoko nad závojem mlhy, který držel ve své moci vysočinu, se na oběžné dráze vznášely průmyslové objekty Qlorňanů, velké továrny, které odebíraly suroviny ze všech koutů Plantaga a jejichž výrobky se rozvážely do všech oblastí galaxie

Gaab samotné bylo již mnoho tisíc let chráněno před průmyslem. Na Galornu udělali mnoho chyb, bylo zničeno životní prostředí a tvář planety se silně změnila, až se z ní stala průmyslová šerada. Sice pozdě, ale ještě včas, se přišlo k rozumu. Mezitím se stal minulostí i velký projekt. Galorn získal napětí ten vzhled, který měl v raných letech ozvinuté galornské civilizace.

Pool Tammen stiskl rty.

Bylo to jako bodlák zapíchnutý do masa galornských dějin, podobalo se to vředu, který se zžíral a rozežíral, někdy otekl a pak opět splaskl, který nezabíjel, ale za to pořádně bolel.

Nedotknutelná svatyně.

Pool Tammen zamumlal jedno z tisíců rituálních prokletí Nedotknutelné svatyně, které téměř každý den použil skoro každý Galorňan.

V tomto okamžiku ovládali Galorňané téměř ceou galaxii Plantagoo. Odpor proti jejich fanství prakticky neexistoval. Příliš silná byla hrozba více než 20 000 lodí s bojovou silou, která převyšovala všechno, co mohl postavit protivník. Galorňané žili mírumilovně v galaxii, kterou se už naučili považovali za své vlastnictví. Že se proti galornskému impériu jen zřídka někdo vzepřel, bylo hlavně tím, že Galorňané zůstali malým národem. Z posledního sčítání vyplynulo, že v celém Plantagu bylo jenom kolem 450 miliónů Galorňanů, což bylo příliš málo, aby kdekoli vystupovali do popředí v příliš velkém počtu, nebo aby zanechávali na ostatních planetách příliš patné stopy. V Plantagu se Galorňané vyskytovali na skoro každém druhém světě, jednou to byl jeden, podruhé byli tři, někdy jich bylo více. Zdrželi se tam podle libosti, a když toho zažili a viděli dost, opět zmizeli.

Výjimku představoval jen samotný Galorn s miliónovým městem Gaalo jako centrem. Každý Galorňan v Plantagu si přál být alespoň jednou za život na domovské planetě. Stále silněji a rozsáhleji zdomáčňoval zvyk, že se Galorňané, kteří cítili, jak se přibližuje smrt, vraceli na Gaalo, aby tam vypustili duši.

Všude v Plantagu se ke Galorňanům chovali tak, jak se slušelo: Každý Galorňan byl představitelem galaktické velmoci. Přesněji řečeno jediné galaktické velmoci a podle toho se s ním zacházelo. Galorňané byli zahrnováni lichterami, splnilo se každé jejich přání a nikdo jim neodporoval.

Bylo jenom jedno, co Galorňanům v Plantagu vzdorovalo: Nebyl to žádný otevřený odpor, ale byl o to účinnější, neboť se odehrával v srdci Plantaga, v nejnitrašším vnitřku galornského panování, působil na samotném Galornu.

Nikdo o nedokázal říci, kdo postavil Nedotknutelnou svatyni. Byla tam ještě předtím, než galornská historie dosáhla stupně písemného dochování informací. Dokonce i v nejstarších dokumentech Gaalu se mluvilo o Nedotknutelné svatyni a o tom, že nikdo neví, odkud se vzala.

Ságy a legendy vypravovaly o národu, který existoval před Galorňany. Žil před nimi tak dávno, že mezi tímto prastarým národem a Galorňany nebyla žádná spojitost. Z toho vyplývalo, že Galorňané se nemohli považovat za dědice tohoto národa.

A co bylo ještě horší: Přes všechno utajování se sága o Nedotknutelné svatyni rozšířila po celém Plantagu. Zpráva se rozšiřovala ústně, šepem z ucha do ucha, až se dostala do nejbzdálenějších oblastí Plantaga. Všude si z této legendy udělali stejný závěr.

Kdysi před dávnou dobou, když hvězdy

byly ještě mladé, žil jeden národ, který byl silnější a mohutnější než Galorňané kdykoliv v minulosti byli, nebo někdy v budoucnosti budou. Tento národ, jehož jméno se neuvádělo, zanechal Nedotknutelnou svatyni jako věčnou výstrahu Galorňanům, aby nezpochybnili a aby jim bylo jasné, že existuje moc, se kterou se ani silní Galorňané nemohou srovnávat.

Toto však Galorňany dráždilo a rozladovalo už od pradávna. Je pravděpodobné, že první Galorňané útočili na Nedotknutelnou svatyni už pěstními klíny nebo podobnými předměty bez toho, aby ji poškodili. Později to zkoušeli nástroji z kovu, pak s rozvojem techniky výbušninami, paprsky a vším, co vyvinuli v průběhu mnohých tisíců let svého vzestupu.

Žádný z těchto nástrojů nesplnil svůj cíl.

Svatyně tam stála nedotknutelná jako podstata času. Zdálo se, že se vysmívá všem snahám Galorňanů a zesměšňuje je. Samotná existence Nedotknutelné svatyně podminovávala pověst Galorňanů v Plantagu, vznikly už legendy a pověsti které uváděly, že jednoho vzdáleného dne se prastarý národ objeví, aby opět převzal moc a

podrobil si Galorňany, stejně jak to Galorňané udělali ostatním národům Plantaga.

Nikdo z Galorňanů vážně nevěřil, že by k tomu mohlo někdy dojít. Když národy vymírají, tak jednou provždy mizí z historie a nikdy se opět neobjeví. Žádný Galorňan si opravdu nemusel dělat starosti z možnosti, že by se jednoho dne mohl ohlásit prastarý legendární národ.

Kdyby však...

„Otevřít!“ přikázal Pool Tammen, když došel ke kosmické lodi.

Loď se tyčila do výšky jako hora z Černého kovu, jako smrt, která se stala kovem, jako energie a moc zkoncentrovaná do nejmenšího prostoru. Deštivá mlha, tak typická pro Galorn, ležela nad vysočinou tak těsně, že do ní byla zahalena špička lodi.

V povrchu lodi se nehlučně otevřel průchozí otvor. Loď poznala svého kapitána a splnila, jak se patřilo, jeho příkaz. Kapitána vzala na palubu tažným paprskem.

Za Poolem Tammenem se malý průlez opět uzavřel. Začal hledat velitelský můstek kosmického plavidla.

Loď mu při tom diskrétně pomáhala osvětlení ve správných, k cíli vedoucích chodbách, bylo znatelně silnější než v ostatních průchodech a koridorech. Tyto rady Pool Tammen vlastně ani nepotřeboval, skoro celý svůj dospělý život strávil uvnitř kosmických lodí a cestu by našel i se zavázanýma očima.

Tammen si s uspokojením prohlížel zařízení můstku. Ještě voněl novotou izolacími materiály a desinfekčními prostředky. Zřetelně bylo cítit, že loď je úplně nová. Pool Tammen byl první Galorňan, který vstoupil na její palubu.

„Dávám ti jméno KEMPEST,“ řekl pak nahlas.

„Budu na toto jméno slyšet, kapitáne Tam méně.“ zareagovala loď.

Kosmická loď jako tato, která je určena k boji, vystačí s malou posádkou. Vzhledem k malému počtu Galorňanů to taky bylo nutné. Kromě toho bylo žádoucí držet počet členů posádky tak malý, jak to jenom jde, pro nepravděpodobný případ, že by někdy mohla být galornská loď zničena.

Proto se péče věnovala tomu, aby byla celá loď koncipovaná tak, že tvořila jeden celek a dokonce mohly být u ní vyvinuty počátky sebeuvědomění. KEMPEST neustále kontrolovala sebe sama a všechny své systémy, skutečně si uvědomovala sama sebe a jejího palubní počítač byl naprogramován tak, že se s lodí dalo mluvit jako se živou osobou.

Uvědomění si vlastního já však bylo u KEMPESTU výrazně redukováno v jediném bodě: Loď musela plnit všechny rozkazy svého kapitána, včetně rozkazů zahrnujících riziko jejího vlastního zničení.

„Odstartuj a přejdi do letu těsně nad povrchem!“

Technické srdce KEMPESTU začalo bít; rozsvítily se kontrolní přístroje, na stěnách se objevila početná vyobrazení, která informovala o různých systémových funkcích KEMPESTU.

Teoreticky by šlo loď upravit tak, že by s ní na bojových nasazeních létal pouze kapitán. Taková míra technického perfekcionismu by ale mohla v Galorňanech vyvolávat velmi nepříjemný pocit, že jsou do jisté míry přebytní.

A to bylo právě to, co bylo Galorňanům nepříjemné, co prostě nedokázali akceptovat. Takto koncipovaná loď by směřovala k tomu, že by byla svým způsobem Nedotknutelnou svatyní. K tomu ale Galorňané nebyli ochotni přistoupit. Nikdy.

Podle vlastního chápání byli stvořeni k tomu, aby vládli nad Plantagem. Nedovedli si představit žádný jiný smysl života. V jejich očích nebylo revolučnější a zločinnější myšlenky než představa, že Plantagoo by mohlo trvat dále bez Galorňanů popřípadě i lépe a šťastněji.

KEMPEST se lehce zvedla z kosmodromu a po několika vteřinách se vznášela ve výši necelých tisíc metrů nad povrchem Galornu.

Pool Tammen se zamyšleně díval na velkou projekci Gaala. Přesně rozeznával jednotlivé segmenty svého rodného města a kypící život na jeho ulicích a náměstích. •

Tak to má být a tak to má zůstat až navěky, to bylo kosmické předurčení Galorňanů. Nic a nikdo nemá právo se proti tomu vzpírat.

Na druhé straně si Pool Tammen dobře uvědomoval, že jeho vlastní povolání, jeho sláva a jeho postavení budou mít trvání jen tehdy, když se najde někdo, kdo by revoltoval proti galornské moci. K čemu by byla potřebná loď jako KEMPEST, k čemu kapitán jako Pool Tammen bez protivníka a bez ohrožení?

„Zalet k Nedotknutelné svatyni!“

„Plním rozkaz, kapitáne!“

KEMPEST fungovala přesně tak, jak Pool Tammen očekával: bez jakýchkoliv problémů a úplně perfektně.

Stačily stručné rozkazy, které byly ihned pochopeny a uskutečněny.

Z povrchu Galornu to musel být pozoruhodný pohled obrovská loď, která se pomalu a nehlučně vznáší nad Gaalem směrem k Bazaltové planině.

Kdysi Galorňané obývali mnoho míst své planety. Usídlili se tam, nebo je využívali pro průmyslové nebo zemědělské účely ale kam historie sahala, Bazaltová planina nebyla nikdy využívána. Plošinu nechávali na pokoji částečně ze strachu a částečně z respektu.

Každých několik set generací se to měnilo. Jednou byla Nedotknutelná svatyně předmětem uctívání nebo

dokonce zbožňování, stala se srdcem rozšířeného kultu s knězi a vysvěcenci, obrovským zástupcem laických členů a s obřady, které byly složitě vykonstruované a podivné. Poté měli Nedotknutelné svatyně až po krk, vyhýbali se jí a všechna zařízení předchozí doby opět strhli, demontovali a zahladili všechny stopy předchozího uctívání.

V této době ležela Nedotknutelná svatyně opět nedotčená na planině, nikdo se o ni nezajímal a v galornských kruzích se pro jistotu o ní vůbec nemluvalo.

„Zastavit!“

KEMPEST zastavila přesně nad svatyní.

„Nyní vyzkoušíme tvé nové zbraňové systémy,“ řekl Pool Tammen.

„Na Nedotknutelné svatyni?“ okamžitě se dotázala KEMPEST.

V tomto okamžiku Pool Tammen založil novou, doposud neznámou galornskou tradici: Odpověděl na otázku lodi.

„Je to nutné,“ řekl Pool Tammen.

KEMPEST okamžitě položila další otázku, uctivě a současně s takovou touhou po vědění, kterou předchozí typy lodí neměly.

„Smím se dovědět důvod?“

Kapitánovy oči se zúžily. Zaskřípěl zuby.

„Dělá z nás bláznů,“ odpověděl řekl Poof Tammen po chvíli. „Vzdoruje nám a vzdoruje úspěšně. Vytváří precedens, který nikdy nemůžeme trpět. Nic a nikdo nesmí odporovat naší vůli. My jsme Galorňané a v této galaxii jsme jedineční. Jsme národ, který dosáhl nejvyššího vývojového stupně, který je předurčen k tomu, aby vládl Plantagu ku prospěchu všech národů. Někdy později, po mnoha tisících letech, když budeme ještě silnější, poskytneme možná dalším galaxiím požehnání naší vlády. Prozatím se musíme spokojit s Plantagem.“

„Rozumím,“ pronesla KEMPEST.

„Uděláš to?“ zeptal se Tammen trpce.

„Jistě,“ odpověděla KEMPEST. „Pokud existuje Nedotknutelná svatyně, není naše moc v Plantagu úplná, je omezená. To se nesmí strpět každá porucha musí být odstraněna ihned a bez ohledu na její podstatu. To je můj princip, tento princip jsem se naučila od vás. Měl by platit rovněž v tomto případě.“

Poof Tammen se zatvářil spokojeně. Zjistil, že KEMPEST je vysloveně příjemná partnerka pro konverzaci. Má klidný hlas, nikdy není rozrušená, je vždy věcná a především není náladová.

„Právě proto musí tento odporný objekt zmizet,“ prohlásil Pool Tammen. „Zahaj na něj palbu!“

Před několika desítkami let objevili Galorňané nový druh zbraňového paprsku, tříštič hmoty. Tříštič hmoty vytvářel nazelenale světélkující pole, jehož účinek byl v tom jak naznačoval jeho název že rušil molekulární síly soudržnosti hmoty. Hmota zasažená tímto paprskem se změnila na nejjemnější prach bez ohledu na to, jak tvrdá byla předtím. Žádná ocel, dokonce ani molekulárně zhuštěná speciální ocel nedokázala odolat rozprašovači hmoty.

Pool Tammen byl plný naděje, když pozoroval objekt svého hněvu Nedotknutelnou svatyni.

Jméno nebylo úplně přesné, ve skutečnosti bylo možné dotknout se této zvláštní stavby. Nedala se však poškodit, otevřít, nedala se na nic použít a nedala se ani přesvítit prostředky moderní techniky. Vzdorovala každému pokusu o odhalení jejích tajemství, zjištění jejího smyslu a účelu, původu a vlastních funkcí. Nedotknutelná svatyně zde prostě jen tak stála existovala a nic víc nedělala.

V předchozích érách byla svatyně přesně z tohoto důvodu že existovala a jinak nedělala nic uctívána jako božstvo, které existuje od počátku stvoření a bude možná existovat ještě dlouho po okamžiku když už nebude ani čas ani prostor... Uctívání však dlouho netrvalo, neboť tento bůh nedělal zázraky ani neplnil přání.

Nestalo se nic...

Zelený záblesk zahalil svatyni, rozvířil se prach a několik vteřin Pool Tammen divoce doufal, že se mu podařilo to, co se až doposud nepodařilo nikomu jinému...

Na Nedotknutelné svatyni se nic nezměnilo, existovala a nic nedělala.

Pool Tammen se neovládl a zareagoval.

„Střílet!“ přikázal. „Vším, co máme!“

Nedotknutelná svatyně existovala stále jako předtím a nereagovala.

3.

Další opuštěné náměstí. Nebylo tu nikoho vidět. Perry Rhodan odhadoval, že toto náměstí má sto krát dvě stě metrů. Náměstí bylo vydlážděno hladkými šedými deskami, rudý kruh transponderu se nacházel přesně uprostřed. To však na cíli jejich cesty vlastně nebylo to zajímavé.

Perry Rhodan si cíl zvolil instinktivně a tentokrát se zřejmě vypořádali na některé

z planet Pentrického mraku. Přitažlivost byla poněkud nižší než pozemská, rovněž nižší byl tlak vzduchu.

Atmosféra se však dala dobře dýchat a na této planetě bylo příjemně teplo.

„Zřejmě to je tržiště!“ konstatoval Reginald Bull suše a díval se kolem sebe,

Náměstí zjevně leželo uprostřed většího města, jehož budovy zakrývaly blízký horizont. Perry Rhodan si

mimoděk připomněl Gaalo střed města. Tam se rovněž nacházelo velké dlážděné náměstí lemované početnými bungalovy ve stavebním stylu, který Rhodan odhadoval na typický galornský styl. Nápadné bylo, že skoro celé město bungalovů bylo barevné – většina budov se leskla pěkným a uklidňujícím jasně azurovým odstínem.

Stejnou barvu měly též budovy v centru města, které se z náměstí daly dobře rozeznat. Rhodan odhadoval, že štíhlé, raketám podobné stavby se tyčily do jasného nebe nad tímto městem až do výše tři sta metrů.

Rád by se tady ještě chvíli rozhlížel, ale to se mu samo sebou zapovídalo. Na jedné straně se dalo počítat, že pronásledovatelé by mohli rovněž použít transmitter, na druhé straně uprchlíci viděli na okraji náměstí a v početných otevřených oknech tucty Galorňanů, kteří zvědavě zírali na náměstí.

Perry Rhodan, Reginald Bull a Centrifaaalové z klanu A-California měli na sobě stejné žluté kombinézy, které byly obvyklé a rozšířené mezi Galorňany, oděvy uprchlíků měly však skromnější střih a jelikož se skafandry přesně přizpůsobovaly tvarům svých nositelů, mohl i laik bez potíží zjistit, že není možné, aby se v těchto žlutých oděvech nacházeli Galorňané,

„Zmizme odsud!“ vykřikl Reginald Bull. „Jinak nás hned dostanou!“

Rhodan si zvolil následující transmitter a jejich okolí se opět ve mžiku změnilo.

„Zase nějaká planeta!“ konstatoval s ulehčením Reginald Bull. „Tentokrát bez pronásledovatelů. Alespoň něco...“

Perry Rhodan se upřeně díval na holografie, které patřily k transmitteru.

„Co se děje?“ zeptal se Bully.

Rhodan se zhluboka nadechl a stiskl rty.

„Podívej se na to,“ řekl pak. „Tato holografie ukazuje pouze jediné místo určení. Tato planeta je slepá ulička, odsud se nedá dál, je možná pouze cesta zpět.“

Bully potichu zaklel. „A kam?“

Rhodan potřásl hlavou. „Mám podezření, že se zde jedná o azurové město...“

„Proklatě!“ zanařoval Bully a zamračil se. „Nemám z toho vůbec dobrou pocit!“

K tomuto názoru měl všechny důvody. Planeta byla od slunce zřejmě vzdálenější než svět s azurovým městem.

Byla opravdu chladná a z okolí se nedalo vidět nic, protože bylo zahaleno do husté mlhy. Nedali se rozeznat žádné živé tvorové nebo budovy pro ne. Jediným znakem života bylo, že tu byl transmitter, to bylo všechno.

„Chci odsud pryč!“ vyrazil ze sebe Bully. „Neptej se mě proč, ale mně se tady ale vůbec nelíbí.“

Rhodan přikývl. Cítil to samé. Je možné, že tuto myšlenku vyvolávalo nehostinně vypadající okolí, pocit však pravděpodobně vyvěral ze stejného pramene, jako pronikavá uklidňující aura Galorňanů.

Vstup zakázaný! Okamžitě odejděte! Zakázaná zóna!

Jemně naléhavý mentální tlak, kterému byl vystaven Rhodan se svými společníky, se dal nejlépe popsat těmito příkazy a tímto varováním. Spolu s nehostinným okolím vyvolávaly silné přání, aby se ihned obrátili a hledali příjemnější místo.

„V každém případě se zde ještě porozhlédneme,“ rozhodl se Perry Rhodan. I když to pro nás bude těžké.“

Jedním okem se podíval na Centrifaaaly. Zdálo se, že jejich duševní rozpoložení dosáhlo nejnižšího možného bodu.

Vypadali, že jeden ve druhém hledají ochranu před divokým zvířetem, které by je mohlo napadnout.

Rhodan opatrně vyšel z transmitterového kruhu. Opět otevřel svůj oblek, aby šetřil zásoby vzduchu. Atmosféra tohoto světa byla opravdu studená, vlhká a zvláštním způsobem zatuchlá. Teploty se pohybovaly kolem bodu mrazu.

Rhodan zíral na zem. Transmitterový kruh byl obklopen skálou, která byla vyrovnaná, ale ani zdaleka s takovou důkladností a dokonalostí, s jakou se až doposud Rhodan a Bull setkávali u Galorňanů.

„Vypadá to na improvizované útočiště,“ řekl Perry Rhodan tiše.

„Nebo na tu slepou uličku,“ komentoval to Bully.

Prudký vítr se hnál nad zemí a nesl před sebou husté cáry mlhy. Vítr byl tak silný, že mlhu trhal, a Perry Rhodan poznal, že stojí na kamenité výšině, možná to byl vrcholek nějaké hory. Opatrně kráčel a pozorně se díval pod nohy.

Po několika tuctech metrů upravená plocha končila, nyní šel Pozemšťan po skalnaté hornině. Štěrk a úlomky skal mu ztěžovaly chůzi.

Rhodan se zastavil. Povrch před ním se dosti prudce svažoval dolů, tudy to dál nešlo.

Kývnutím k sobě přivolal Bullyho. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se tiše.

Jelikož měli helmy otevřené, mohli se mezi sebou bez problémů bavit tak, že je Centrifaaalové neslyšeli. Dříve, když skafandry zavřeli, měli buď rádia nastavená na nejmenší možný dosah, nebo se dotýkali helmami, takže zvukové vlny se přenášely dotykem.

„Je to špatný!“ řekl Reginald Bull. „Připomíná mi to Gaalo. Chlad, vlhko a je tady neútně.“ Zašklebil se. „Teď by nezaškodila malá redukce štěstí...“

Rhodan jeho úsměv opětoval.

Redukce štěstí, to byl velmi zvláštní zážitek, byla to věc spíše filozofická než vědeckotechnická. Postižení si mohli předem vychutnat stav, který by se v pozemské mystice mohl označit jako nirvána. Stav, ve kterém už nebylo žádné utrpení, nebyly žádné bolesti a touhy, žádné potřeby. Místo toho tady byla všechno naplňující

spokojenost, která šla až tak daleko, že už dále neexistovalo ani přání po prodloužení tohoto stavu. Redukce štěstí trvala jen několik minut, ale pocit zbytečnosti všech potřeb se udržoval o něco déle.

Perry Rhodan se nejednou zamýšlel nad tím, jak je možné, že obyvatelé Gaala, Centrifaaalové, Krooghoové, Moxgergové a další národy, kteří na Galornu snášeli nesmírně primitivní životní podmínky jen proto, aby se později zúčastnili další redukce štěstí se chovali jako narkomani zatímco u Bullyho a Rhodana nebylo žádných pochybností, že by chtěli opustit Galorn tak rychle, jak to jen půjde.

Jistě, Perry Rhodan si několikrát vzpomněl na redukci štěstí a vzpomínky byly příjemné a lákavé. Redukce štěstí spolu se životními podmínkami na Zemi nebo Camelotu by byly kombinací, které by se jen velmi těžko dalo odolat...

Je možné a Rhodan s touto spekulací zacházel velmi opatrně, jelikož v ní mohla být obsažena značná dávka sebechvály a samolibosti že to bylo v tom, že Bully a on byli utváření přáními, potřebami a touhami, které Často přesahovaly prosté myšlenky na vlastní prospěch.

„Jakmile nás Galorňané dostanou," sliboval Rhodan s pochmurným sarkasmem, „jsem si jistě, že se postaraj o redukci štěstí. Tak nebo tak..."

Reginald Bull se zašklebil. Šklebil se hodně zešíroka, ale Perry Rhodan znal svého starého přítele velmi dobře a ihned zpozoroval, že Bullyho oči tento úsměv ani zdaleka nedoprovázely. Bullyho pohled působil zasmušile a otupěle. Fyzicky byl jeho starý přítel ještě dosti v pořádku, o to se staral buněčný aktivátor, ale proti psychickému vyčerpání nepomáhal ani kosmokratův dárek.

„Koukej, abys našel možnost, jak si trochu odpočinout," řekl Bully a poklepal Rhodanovi povzbudivě na rameno. „Centrifaaalové to dokážou ocenit." Jeho čestnost se prosadila. „Já taky..."

Odvrátil se a vrátil se ke skupině Centrifaaalů, aby se o ně postaral. Perry Rhodan se za ním několik vteřin zamyšleně díval, pak se otočil a velmi opatrně pokračoval v chůzi. Pozemšťan chtěl prozkoumat terén, možná se někde tady naskytovala možnost k sestupu.

Vlhký vítr opět nárazovitě váł nad zemí. Mlha se roztrhala a teď už Rhodan neměl pochybnosti: Tato transmitterová stanice ležela vysoko na nějaké hoře. Rhodan uviděl další vrcholek a když k němu obrátil pohled... Strnul uprostřed pohybu.

S tímto pohledem nepočítal.

Bezprostředně před ním se z mlhy něco klenulo. To něco vypadalo jako špička obrovského vejce a ne jako příď galornské lodi.

Tato příď byla ale o mnoho větší, než Rhodan čekal. Tato íoď byla podstatně prostornější než obvyklá galornská vesmírná plavidla, která Rhodan až doposud viděl.

Ale podstatný rozdíl, ze kterého Perryho Rhodana uvnitř mrazilo víc než ze sychravého větru, byl v jeho barvě, Kosmické lodi Galorňanů byl obvykle vejcovité a měly bílou barvu.

Toto galornské plavidlo bylo proti tomu temně černé...

4.

Pool Tammen nasadil spokojený úsměv. Všechno probíhalo přesně tak, jak si to představoval.

Porážku z Gaala již mezitím napůl strávil. Přestože nasadil všechno, co KEMPEST mohla nabídnout na technice a síle, nepodařilo se mu Nedotknutelnou svatyni ani škrábnout. Třístíc hmoty dokázal pouze to, že se několik tun kamene a atmosféry rozložilo na molekuly a jednotlivé atomy. Mezi nimi se nacházelo větší množství vodíku a kyslíku, a když Tammen nechal KEMPEST v hněvu střílet, tento traskavý plyn vybuchl.

Lodi se toho moc nestalo, exploze KEMPEST prudce vyhodila o pár tuctů metrů do výšky, ale tlumice tento náraz eliminovaly tak jistě, že Poolovi Tammenovi se vůbec nic nestalo. Ochranné štíty KEMPESTU byly vypnuté, ale obal lodi byl tak odolný, že ani na něm se neobjevil jediný škrábanec.

Stalo se pouze to, že hluk z exploze způsobil že spáči v Gaalu popadali z postelí. Kromě toho se nad metropolí rozložil závoj jemného čedičového prachu, který nešlo odstranit velmi dlouho a jen s velkými obtížemi.

Několik dní byl v Gaalu a v galornské flotile čin Poola Tammena a KEMPESTU hlavním předmětem hovorů, potěše však situace uklidnila. Už o tom nikdo nemluvil, ani se to nikdo Poolovi Tammenovi neodvažoval příhodně připomínat.

To všechno se ale odehrávalo pouze na povrchu. Uvnitř postižených, uvnitř všech, kteří o tom věděli, rána hnisala dál. Ukázalo se, že svatyně převyšuje dokonce nejmodernější galornskou techniku. Kdyby byla alespoň poškozená, trochu poškrábaná, kdyby měla nějaké boule nebo něco podobného! Na posměch všeho snažení Galorňanů se však nestalo nic.

Ve srovnání s tajemným prehistorickým národem si Galorňané museli připadat podobně, jako národy Plantaga proti obyvatelům planety Galornské hvězdy byly zaostalí, primitivní, technicky neschopní a při každém novém pokusu o rozběh byla tato převaha ještě zřetelnější. Dokud tady bude Nedotknutelná svatyně,

v tom si byl Pool Tammen jistý, bude pro Galorňany představovat potupu a bude je vydávat všanc posměchu všech obyvatel Plantaga. Ba i tehdy, když se ostatní národy neodvažovaly otevřeně ukazovat svůj výsměch a pohrdání příliš často Pool Tammen si byl spolu s většinou Galorňanů jistý, že ti ostatní myslí a cítí takto. I když

by se před Galorňany plazili po břiše, dělali gesta, že se podrobují a slovy mohutně ujišťovali o své oddanosti ve svém nitru, to Tammen věděl, budou Galorňany proklínat, opovrhovat jimi a vysmívat se jim.

Kdyby se jen dalo zasáhnout do jejich hlav, uspořádat jim myšlenky a zaměřit je odpovídajícím směrem...

Myšlení jiných bylo pro Galorňany tajemstvím, které nedokázali rozluštit. Na povrchu Plantaga byl klid, ale v myšlení utiskovaných národů se mohlo odehrávat mnoho věcí, které musely zůstat před Galorňany skryté.

Pool Tammen se podíval na osádku svého můstku.

Na tomto letu ho doprovázelo sedmnáct Galorňanů. Bylo to jeho mužstvo, které bylo zvyklé poslouchat stejně promptně jako KEMPEST, Na palubě se zaběhl poněkud zvláštní vztah, ve kterém KEMPEST do jisté míry přebírala velení, když Pool Tammen odpočíval. Možná to bylo tím, že KEMPEST mohla se svým přísně logickým a na důsledky konání orientovaným myšlením rozumět kapitánovi lépe než kdokoliv na palubě.

„Opět se odvážili ven ze svých pelechů," začal Pool Tammen. „Vy všichni jste příliš mladí, abyste o tom slyšeli, tak vám v rychlosti vylíčím souvislosti. Říkají si Moxgergové, jejich domovským světem je planeta Gergendamp v Gergenské soustavě. Zde před mnohými staletími vypukla vzpoura, kterou jsme přirozeně potlačili."

„Opravdu?" odvětila se zeptat Poolova první důstojnice, Zhena Ředěn.

Pool Tammen zapřemýšlel.

„Zřejmě ne úplně," připustil, „jinak by

nebyly možné nedávné aktivity Moxgergů. Nikdy jsme se nedozvěděli, kde přesně leží jejich domovská planeta. Tehdy jsme se postavili proti jejich pirátským flotilám a zničili jsme je. Jednotlivé rozprášené jednotky Moxgergů jsme mnoho let pronásledovali po celé galaxii a ničili jsme je, jakmile jsme je vypátrali. Trvalo to více než rok a pak byl v Plantagu na celé roky klid."

Pool Tammen se podíval kolem sebe. Mladí důstojníci ho napjatě poslouchali. Tammen byl jeden z nejstarších a nejzkušenějších velitelů flotily, jeden z pouze sedmi aktivních kapitánů první třídy. Předcházela ho pověst, že v boji je neúprosně tvrdý, ale že ke svým lidem se chová přátelsky.

„Mezitím Moxgergové sestavili nové flotily a opět napadají naše lodě. Doposud se omezovali na to, že útočí na neškodné nákladní lodě, obsadí je a vydrancují. Až doposud úzkostlivě dbali na to, aby šetřili posádky lodí pravděpodobně proto, aby nevzbudili naši nevoli. Teď ale nepocítí naši nevoli, my jim ukážeme spíše naši vůli..."

Tammen udělal přestávku.

Každý z těchto mladých Galorňanů měl před sebou velkou budoucnost buď ve flotile nebo v politice.

Něco, čemu se dalo říkat politika se dělalo pouze na Galornu, jenom tam bylo k tomu dost Galorňanů. Většina galornského národa se nechávala podle všech pravidel tohoto umění rozmazlovat a hýčkat příslušníky podrobených národů.

Kapitán první třídy Pool Tammen proti tomu v podstatě neměl nic. Slušelo se, aby Galorňan, který je mimo Gaalo, měl svou setninu sluhů. Oni symbolizovali velikost a význam Galorňanů jako takových.

Zároveň však mnozí Galornané ze všeho luxusu a zřetelně prokazované oddanosti zchoulostivěli. Pool Tammen považoval za jeden ze svých nejdůležitějších úkolů tomuto bránit.

„Úkol pro nás, příslušníky flotily je, aby-

chom se postarali o úplnou bezpečnost všech našich lidí. Ať se Galorňan obrátí kamkoliv, ať se rozhodne navštívit kteroukoliv planetu, ať se chce setkat s kýmkoliv nikde v Plantagu to pro něj nesmí představovat žádné riziko. Nikdy a vůbec žádné. Abychom si dobře rozuměli, bezpečnost neznamená, že riziko nenastane, to by bylo příliš povrchní. Bezpečnost znamená, že neexistuje žádné riziko. V případě Moxgergů budeme postupovat obdobně. Toto nebezpečí musí být zahrnuto, a to navždy."

„Jak budeme postupovat, kapitáne?"

Pool Tammen už značnou dobu přemýšlel nad strategií pro tuto konfrontaci. Neměl však v úmyslu tajemství odhalit již teď.

„Nechtě se překvapit!" rozhodl. „Každý na své místo, jdeme na to!"

Do flotily Poola Tammena patřilo celkem třidvacet lodí, které podléhaly jeho rozkazům. KEMPEST měl převzít funkci vlajkové lodi a koordinovat činnost palubních počítačů ostatních lodí.

V tomto okamžiku se ještě nedalo zjistit, jak silný by mohl být protivník. Možná byl silný natolik, aby tuto flotilu s úspěchem rozprášil, v žádném případě však nebyl silný natolik, aby se mohl postavit proti Galornanům jako takovým. Žádný jiný národ v galaxii Plantagoo nedokázal shromáždit více než několik tisíc lodí, které kromě toho měly horší technickou úroveň.

Proti nim stálo více než 20 000 galornských jednotek. I kdyby se všechny utiskované národy Plantaga spojily do jedné koalice, byly by jejich spojené flotily ještě méně početnější než Galornané.

KEMPEST se vydal na cestu, ostatní lodě ho následovaly. Pool Tammen vyslal předem několik maskovaných lodí, které předstíraly, že jsou nákladní plavidla, ale ve skutečnosti byly zbraněmi vybavené docela slušně.

Tammen doufal, že Moxgergové budou natolik chamtiví, že konvoj přepadnou.

„Zaměření?"

„Prozatím bez výsledků, veliteli!" přišlo Tammenovi hlášení.

Pohodlněji se usadil ve svém kapitánském kresle.

„Bude to tvá první skutečná bitva, KEMPESTE," konstatoval tiše Tammen. „Jak se ti to líbí?"

Mezitím již s KEMPESTEM prodiskutoval mnoho věcí. Loď byla jedinou „osobností," která přistupovala k úkolům se stejnou smětostí a profesionalitou jako on.

„Nedočkavostí celý hořím," odpověděl KEMPEST tak tiše, že hlas uslyšel pouze kapitán. „Nezklam. Dojde v bitvě k ukončení existence?"

„S největší pravděpodobností," odpověděl Pool Tammen pobaveně. „Děláš si kvůli tomu starosti?"

„Kvůli možnému ukončení mé vlastní existence? Kapitáne, to vůbec ne. Víím však, že tvorové, jakou jsou Galorňané a ostatní bytosti, jsou s tím myšlenkové spojení daleko více než já. Bojí se toho, nebo po tom touží, podle toho, jaké mají postavení nebo osud. To nedokáží pochopit."

„Naučíš se to," řekl Tammen pomalu. „Mnohé věci se teoreticky nedají postihnout, dají se pouze poznat. Jsou tvé systémy v pořádku?"

„V naprostém pořádku, kapitáne!"

Na KEMPESTU bylo příjemné to, že loď ukončila rozhovor vždy, když měla dojem, že kapitán už nemá zájem na jeho dalším pokračování.

„Kapitáne!"

Pool Tammen zdvihl hlavu.

„Probíhá to přesně tak, jak jsi to naplánoval!" řekla dívka ze zaměřovacího stanoviště. „Naše nákladní loď jsou napadány."

Tammen se podíval na velkou projekci. Loď Moxgergů, které přepadly sedm nákladních plavidel bylo téměř sto. Teoreticky měly nad nimi obrovskou převahu.

„Zaútočíme. Každý zaujme předepsané místo! Myslete na to, že nám nesmí uniknout ani jediný Moxgerg!"

Tammen ztišil hlas. „Vyrážíme, KEMPESTE!" řekl spokojeně. „Platí pouze mé rozkazy!"

„Rozumím, kapitáne!"

Na projekcích bylo vidět, jak Moxgergové obklíčili galornské lodě a začali je ostřelovat. Jelikož měli útočníci zájem o lodě a jejich náklad, byla střelba umírněná. Měla napadeným pouze objasnit, že by udělali dobře, kdyby se vzdali veškerého odporu a vpustili na palubu přepadové komando.

Až doposud se galornské nákladní lodě po krátké obraně vždy podrobily. Moxgergové nechávali posádky odtáhnout, pravděpodobně proto, aby Galorňany proti sobě nepopudili ještě víc.

Tentokrát jim však jejich úmysl nevyšel. Galorňané palbu opětovali malými kanóny se slabým kalibrem, které nemohly představovat opravdové nebezpečí pro ochranné štíty Moxgergů. Moxgergové byli nejdříve překvapeni a pak svou palbu zesílili.

Na mušku si vzali jedno z galornských nákladních plavidel a tentokrát stříleli se vším, co měli. O zlomek vteřiny později nezbylo z galornské lodi nic než mračno bílé dýmajícího plynu, které se do vesmíru rychle rozpínalo.

„Dobrá práce!" pochválil Pool Tammen odvalu kapitána, který zahynul spolu s lodí a posádkou. „KEMPESTE, teď jsi viděl ukončení existence. Jak se ti líbila?"

„Kapitáne, byla to působivá podívaná," odpověděl okamžitě KEMPEST. „Ve skutečnosti jsem však uviděl pouze konec lodi. Je konec existence Galorňana obdobně malebný? A konec Moxgerga?"

„Zpravidla ne," odpověděl Pool Tammen. „To ještě zažiješ. Lidi, pozor...!"

Jeho flotila se vynořila z hyperprostoru jako naprosté překvapení pro Moxgergy a ihned zaútočila.

Na velké projekci to vypadalo tak, že skupina Šesti galornských lodí byla ze všech stran obklopena rojnicí asi sta moxgerských

plavidel, které Galorňany obklopovali jako skořápka. Jádru i obal se pohybovaly stejným směrem téměř jednou třetinou rychlosti světla.

Vektor, který opisoval směr letu flotily Poola Tammena byl přesně opačný. Galornské lodě utvořily formaci, která se podobala dopředu otevřené misce, do níž zamýšlely zachytit protivníka.

Již několik vteřin po rematerializaci došlo k prvním přestřelkám.

Pool Tammen nařídil svým důstojníkům, aby ihned zaútočili s veškerou tvrdostí, a aby nebrali žádné ohledy.

Prozatím se nezajímal o zajatce. Proto galornské jednotky začaly střílet bez ohledu a s velkou energií.

Útok zasáhl překvapené Moxgergy se zničujícími důsledky. V průběhu dvou minut ztratili šestnáct lodí, a s každou uplývající minutou se tento počet zvyšoval.

Obklíčená nákladní plavidla se mezitím přestala maskovat a rovněž zahájila palbu velkorážními děly. Zaměřili se především na ty jednotky Moxgergů, které se jim nacházely v zádech. Ty se ihned pokusily odpoutat tím, že svůj let začaly nejvyšší možnou mírou zpomalovat. Nepomáhalo jim to, i jejich řady se bleskovou rychlostí tenčily. Celkem to trvalo čtvrt hodinu, pak bylo v podstatě po bitvě. Z téměř stovky lodí Moxgergů jich zbylo jenom třicet, všechny ostatní se proměnily v rozpínající se mračna vypařeného kovu. Třicet zbývajících jednotek bylo ze všech stran obklopeno domnělými nákladními plavidly a flotilou Poola Tammena.

S výjimkou jedné nákladní lodi, která byla vědomě obětovaná na příkaz Tammena, nebyla ztracena žádná další loď. Moxgergové nedokázali svými bojovými prostředky dosáhnout více než několika poškození. Pool Tammen byl spokojen.

„Navaž obrazové spojení!" přikázal KEMPESTU. „Chci mluvit s nejvyšším velitelem Moxgergů!"

KEMPEST okamžitě zareagoval a otevřel příslušné okno v projekci. Pro Moxgergy byla typická základní stavba jejich těla: dvě ruce, dvě nohy, hlava a trup, biologický vzor, který byl ve vesmíru opravdu široce rozšířený. Obličej Moxgergů byly zakulacené a silně pigmentované. Podle nepravidelných narudlých skvrn na jinak žluté kůži se jednotlivci dali od sebe docela dobře rozlišovat, pokud se někdo naučil koncentrovat na vzorování pigmentu. Výrazný byl zářivý, mastně působící lesk na jejich kůži, dále to byly většinou žluté oči a nazelenalé kostěné lišty v Čelistích, kterými Moxgergové žvýkali.

Pozoruhodná byla rozmanitost těl Moxgergů. Za úplně normální platili u Moxgergů mimořádně vychrtlí jednotlivci, mohutné postavy a zdánlivě neduživé, ale silou překypující postavy.

Pool Tammen upřeně hleděl na nepřátelského důstojníka. Moxgerg byl vytáhlý, vysoký byl skoro jako dospělý Galorňan, a byl mimořádně urostlý.

Bylo zřejmé, že mel odvahu nebo pozoruhodnou opovázlivost, protože oslovil PooSa Tammena ve své vlastní řeči, gergštině, kterou v Plantagu s výjimkou Moxgergů nikdo nemluvil. Toto bylo samo o sobě znamením odporu a vzpoury. Ať si národy Plantaga zachovávají vlastní jazyky a pečují o ne, když chtějí, jinak ale ať laskavě používají standardní jazyk goo, který byl téměř totožný s jazykem Galorňanů. Standardní goo bylo srozumitelné všude po Plantagu, o to se už Galorňané postarali.

„Moxgergů, pokud okamžitě neprokážeš známku zdvořilosti," pohrozil mu ihned Pool Tammen, „tak toho budeš litovat a odpykáš si to!"

„Zdvořilost vůči utiskovateli?" zeptal se Moxgerg, tentokrát použil standardní goo. „Co chceš, Poole Tammene?"

Tammen si s údivem uvědomil, že ho Moxgerg zná. Je jeho pověst tak silná, že pronikla až sem, do rad vzbouřenců z Plantaga?

„Otázkou přece spíš je, co chceš ty. Moxgergu?" Je ti jistě jasné, že nemáš žádnou šanci vyhnout se zničení."

„Chceš, abychom se vzdali? Nikdy, to raději zemřeme, Galorňane!"

Pool Tammen se zatvářil velmi spokojeně.

„To se rozumí samo sebou, Moxgergu," potvrdil to přátelsky. „Otázkou je pouze to, jak zemřete a jak rychle. To je ve vašich rukou."

„Zemřeme v boji, Galorňane. Kapitulace pro nás nepřipadá v úvahu."

Tammen naznačil, že tomu porozuměl.

„Jak chcete," řekl lhostejně, „Je to vaše rozhodnutí. Chtěl jsem vám jenom předložit jistou alternativu. Kdybyste se vzdali, tak vám dopřejeme lehkou, rychlou a bezbolestnou smrt. Pokud ale chcete v boji pokračovat, budeme bojovat dál. Postaráme se o to, abychom získali co nejvíce zajatců, jejichž osud... Ale vy sami máte dost fantazie, abyste si dokázali představit osud těchto zajatců."

Velitel Moxgergů odpověděl vodopádem slov ve vlastní řeči, které sice Pool Tammen nerozuměl, ale podle tónu bylo jasné zřetelné, že se jedná o nadávky a proklínání.

Vlastní odpověď Moxgergů spočívala v tom, že ihned začali opět střílet.

Jejich cílem byl zjevně především KEMPEST, na který stříleli ze všech hlavních. KEMPEST však byl nejnovější a nejmodernější lodí Galorňanů, vybavenou tím nejlepším, co dokázala nabídnout galornská technika.

Několikanásobné ochranné štíty KEMPESTU byly sice silně zatížené, ale stále to bylo v únosné míře. Ani jednomu z paprsků Moxgergů se nepodařilo prorazit ochranné štíty a poškodit trup lodi.

O to účinnější ale byla odpověď Galorňanů. Ti si hleděli toho, aby se drželi taktiky, kterou přikázal uplatňovat Pool Tammen,

totiž aby vyvolali zhroucení ochranných štítů protivníka. Tak začali se střelbou z malorážových kanónů, která byla zaměřená na projektory ochranných štítů, na zbraňové systémy Moxgergů, jakož i na pohon jejich kosmických lodí.

Netrvalo dlouho a jedna kosmická loď Moxgergů za druhou se bezmocně vznášely prostorem, pohonné systémy nefungovaly stejně jako ochranné štíty, a na obranu se už nedalo ani pomyslet.

Galorňane se teď mohli přiblížit k lodím Moxgergů a nalodit se na ně, aby tam získali zajatce, které pak budou s pomocí galornské techniky vyslýchat. Galorňane doufali, že tak zjistí, na kterých planetách se Moxgergové ukrývají mezi jednotlivými útoky, kde ukrývají své lodě a mnoho jiného, co je zajímalo.

Poola Tammena zajímalo především, kde se nachází domovský svět Moxgergů. Jeho přesné galaktické koordináty byly totiž přísně střeženým tajemstvím. Všechno, co bylo známo, byla jména ústřední hvězdy a hlavní planety, nic jiného.

Zatímco bitva pokračovala, nechal Pool Tammen z KEMPESTU důkladně pozorovat, jak se vyvíjejí jednotlivé šarvátky, výstřel po výstřelu, zásah po zásahu.

Tato opatrnost se ukázala jako velmi prozíravá.

Z analýzy KEMPESTU vyplynulo, že jedna z lodí Moxgergů vypadala, že je poškozená podstatně více než by se dalo očekávat podle zásahů. Tato loď náhodou to byla jednotka, která byla pod velením vrchního velitele Moxgergů se vznášela v prostoru a otáčela se kolem všech tří os, podle měření hořela a táhla za sebou vlečku trosk, která se nedala přehlédnout.

„Velmi dobře," konstatoval Tammen spokojeně. Naletíme jim na to. Tuto loď už nebudeme dále odstřelovat a

nebudeme ji pronásledovat. Necháme ji uniknout."

„A to jenom tak?" zeptal se jeden z jeho podřízených.

„Samozřejmě, že ne," odpověděl Tammen. „V nejbližších hodinách jim budeme život ztěžovat, jak to jen půjde. Dobyté lodí zničte výbušninami a zajatce pošlete do vakua."

„Bez skafandrů?"

„Ve skafandrech!" přikázal. „Zničte jim však tryskové agregáty a rádiové přístroje aby nemohli navázat žádné spojení a nemohli manévrovat."

Uviděl, jak se na něj Zhena Ředěn tázavě podívala.

„Izolace dožene Moxgergy ve skafandrech po krátké době na pokraj šílenství," vysvětloval. „To stejné platí pro posádku velitelské lodi, která to všechno bude moci z dálky pozorovat. Je jasné, že nezasáhnou, protože přesně vědí, že by je pak očekával stejný osud. Zanecháme zde jednu loď na pozorování, pouze na několik dní, ostatní lodě se stáhnou a budou v záloze."

„Rafinovaný plán," vyjádřila se Zhena Ředěn.

„Jenom jestli bude fungovat," trochu zapochyboval Pool Tammen. „Předpokládám, že se stane toto: Jakmile odtáhnou naše lodě, Moxgergové ve velitelské lodi odhodí maskování a vydají se hledat své druhy. Co prožili oni samotní a stav, ve kterém vyloví své vznášející se kolegy, je duševně natolik zřídí, že poletí nejkratší cestou na své základny..."

„Na planetu Gergendamp..."

Pool Tammen přikývl.

„A pák je dostaneme!"

5.

Perryho Rhodana silně zamrazilo.

Částečně to bylo jistě klimatem: cítil, jak mu sychravý vítr profukuje vlasy, které mu mezitím zvlhly. Dalším důvodem byl pohled, který měl Perry Rhodan snášet.

Kolik to bylo lodí, nedokázal odhadnout. Musely jich být stovky a toto místo pravděpodobně nebylo jedinou přistávací plochou pro černé galornské lodě.

Podle jeho odhadu, který byl jen velmi přibližný, byly tyto lodě asi devět set metrů vysoké, tedy byly o mnoho větší jako všechny ostatní galornské lodě. Tato skutečnost a jednotný černý nátěr dodávaly tomuto kosmodromu strašlivý a výhrůžný nádech.

S největší pravděpodobností byla symbolika barev Galorňanů jiná než u Pozemšťanů. I na samotné Zemi byla na jedné straně závislá na kulturním okruhu, na druhé straně na vývojovém stádiu. Černá barva nebyla vždy a všude barvou smutku, zatímco bílá ztělesňovala čistotu a nevinnost. V dlouhodobé perspektivě však převládala pozitivní symbolika bílé barvy a negativní symbolika barvy Černé.

Galorňané dávali svým lodím bílý nátěr a vydávali se obvykle za posly míru. Pokud poselství a barva měly alespoň z malé části nějaký vztah a z toho Perry Rhodan vycházel tak černá barva těchto lodí znamenala velkou hrozbu. Pozemšťan si mimovolně připomněl černou barvu pirátských vlajek, působila agresivně a velmi hrozně. Perry Rhodan se zhluboka nadechl a otočil hlavu. Viděl Reginalda Bulla, jak stojí u Centrifaaľů a tiše s nimi mluví. Bylo zřejmé, že Centrifaaľové chtějí z tohoto místa pryč tak rychle, jak to jen půjde.

Měli však pouze dvě možnosti: Buď použijí transmitter a pak se s největší pravděpodobností dostanou do azurového města a tím do zajetí Galorňanů, nebo se pokusí tuto planetu opustit jiným způsobem, nejlépe v nějakém dopravním prostředku, schopném letu vesmírem. Rhodan si nevěřil, že by dokázal řídit některou z černých lodí, domníval se ale, že by mohl zvládnout člun nebo něco podobného.

Pomalou se vracel ke skupině svých společníků.

„Na plošině stojí kosmické lodě," řekl klidně a přitom se usmál. Věděl, že Centrifaaľové dokázali v hrubých rysech interpretovat mimiku obou Pozemšťanů. „Pokusím se jednu z nich ukrást. Pak budeme moci opustit tento svět a Pentrický mrak. Předpokládám, že to je i ve vašem úmyslu."

Centrifaaľové neváhali s odpovědí.

„Pozemšťane, snaž se, aby se ti to podařilo!" vykřikl A-Caliform, vůdce klanu, „Protože si myslím, že to už dlouho nevydržíme, Perry Rhodane. My Centrifaaľové nejsme tělesně tak silní jako vy!"

„Budem čekat tady," namítl Bully. „Jako morální podpora tu zůstanu. A tobě držím palec!"

„Mohl bych to potřebovat." Perry Rhodan se otočil a odcházel.

Věděl, že sestup bude nejspíš obtížný. Sychravý chlad se mu nezadržitelně vkrádal na kůži, ztěžoval dýchání a jako olovo zatěžoval svalstvo. Za chvíli neměl Rhodan na vybranou, musel skafandr opět uzavřít.

Rukavice galornských skafandrů, a to ani těchto poměrně jednoduchých modelů, neměly nic společného se skafandry nejprvnější generace jako ten, ve kterém Rhodan dosáhl pozemský Měsíc a procházel se po něm. Těsně přiléhaly a byly tak tenké, že pouze nepodstatně ztěžovaly hmatové vjemy. Nedaly se srovnat s nafouknutými válečkovými prsty, se kterými se Rhodan učil létat do vesmíru.

Ani galornské skafandry však nebyly příliš optimální pro horolezecké výlety.

Perry Rhodan nevěděl a nedokázal ani odhadnout, zda galornská technika, která byla na jedné straně vyvinutá

natolik, aby stavěla antigravy, jejichž rozptýlené záření se nedalo zaměřit, nebyla na druhé straně tak perfektní, aby její zaměřovači přístroje dokázaly zachytit všechno a každého. Z tohoto důvodu se doposud vyhýbal použití antigravu svého skafandru, nechtěl vysílat signál pro případné zaměření. Bez této technické pomůcky by však sestup na plošinu zabral

mnoho hodin, popřípadě dní a stál strašné množství tělesné síly a energie.

Rhodan zapnul antigrav a vyzkoušel ho. Přístroj měl dostatečný výkon, aby zredukoval přitažlivost planety pro toho, kdo nosil skafandr, natolik, že se v něm pohodlně dalo snášet k zemi.

Mlha se mezitím opět spojila, takže Rhodan viděl pouze na pár kroků. Galorňané si pro úkryt lodí vybrali téměř ideální místo.

K tomu všemu se přidávalo stále naléhavější mentální poselství: Jdi odsud pryč! Tady nemáš co pohledávat! Nebylo úplně jasné, zda je vzkaz myšlený jako varování nebo jako hrozba; v každém případě však byl velmi zřetelný a taky působivý. Čím víc se Rhodan blížil skladišti kosmických lodí, tím výrazněji cítil tlak na svou psychiku.

Na dohled se mu dostala zem. Z hory na ni mohl Rhodan vrhnout pouze jeden zběžný pohled. Odsud rovina vypadala černá, jako kdyby byla úplně spálená.

Ale teď, když dosáhl dna údolí, Pozemšťan uviděl, že se nepohybuje po popelu. Půda byla spíše pokrytá rostlinami nizoučnými, plazivými a navzájem propletenými rostlinami, které si Rhodan sám pro sebe zařadil mezi mechy.

Tato půda byla příjemně měkká, ale tím byly její nerovnosti o to méně viditelné a Rhodan co chvíli klopýtl. Byl to podivný a strašidelný svět, kterým šel. Zahalený v bílých a šedých cárech mlhy, které umožňovaly pouze nepatrný výhled. Pokud se dalo něco zahlédnout, mělo to černou barvu.

Seshora vypadala příd' první galornské lodi hladká a vlhká, jako kdyby byla pečlivě nalakovaná. Tady dole vypadal povrch takové lodi matný, téměř to dělalo dojem, že do sebe vstřebává světlo. Pocit strachu a nebezpečí byl stále silnější.

Perry Rhodan se zastavil a podíval se nahoru.

Pokusil si představit loď jako celek a přitom ho opět zamrazilo.

Doposud znal Galorňany v Plantagu jako mírumilovnou moc pojem, o kterém se dalo znamenitě diskutovat nyní se ale ukazovalo, že Galorňané se zřejmě vyznačují docela jinými vlastnostmi.

Myšlenka se vynořila rychle a spontánně.

Hřbitov kosmických lodí!

Bylo to ono místo v Pentrickém mraku, na kterém Galorňané uchovávali zbytky své minulosti jako památku a výstrahu?

Rhodan zavrtěl hlavou.

Tento hřbitov kosmických lodí docela jistě nebyl památníkem, k tomu ležel příliš daleko, stranou a skrytě.

Skalnatá plošina na hoře s transmitterovou stanicí rovněž nepůsobila příliš jako místo, o kterém se dětem dávají lekce z vlastní minulosti.

Jedna z těchto lodí, vystavená v azurovém městě jako vzpomínka a památník na méně hezké kapitoly vlastních dějin, to by Rhodan chápal.

Ale tento tajemný arzenál?

Bylo to docela jasné: Tyto lodě mely zůstat ukryté, neměly se tak rychle dostat na oči, proto zde byl ten mentální tlak, kterému byl vystavený každý návštěvník.

A ještě něco se Perrymu Rhodanovi zdálo mimořádně pravděpodobné: I když to místo vypadá jako hřbitov kosmických lodí, nebylo určeno k tomu, aby nechalo lodě jednoduše zmizet z očí. Ne, lodě měly být spíše uschované a na to ihned navazoval další tísnivý dotaz: Za jakým účelem?

Nemohl si pomoci, ale jeho myšlení mimovolně vytvořilo spojení, řetěz asociací, na jehož konci stála naprostá hrůza:

Trokan, pláštěv, Pentrický mrak, Galorňané, hřbitov kosmických lodí, holografie uvnitř obrovské pláštěv, z nichž poslední zřejmě ukazovala na Sluneční soustavu stovky zakonzervovaných kosmických lodí...

Perry Rhodan tuto myšlenku zahnal.

„Spekulace!“ zamumlal si sám pro sebe.

Bylo nasnadě v takové situaci spekulovat. Zdálo se, že člověk je založený tak, že jednoduše nesnese svazek nesouvisejících informací a skutečností; bylo pro něj důležité, aby do všeho, co nalézá ve světě, vložil souvislosti, významy, smysl a účel. Jestli tato propojení odpovídala skutečnosti, jestli byla logická nebo ne, na tom nezáleželo každá pseudologika byla rozhodně lepší než chaos a nepochopení.

Pozemšťan šel dál a ohlížel se kolem sebe. Vysoko nad sebou viděl křivku lodního trupu; připomínal obrovskou Černou kouli napůl pohlacenou mlhou, která zdánlivě bezprostředně před ním visela ve vzduchu a byla s to se na něj kdykoliv zřítit a rozmačkat ho.

Rhodan zamrkal.

Důkladněji se podíval před sebe. Opravdu se nemýlil. Na spodní Části galornské lodi byla otevřená propust', nebyl to hangár pro Člun, stačila tak pro jednu osobu.

Rhodan udělal dva kroky, které ho přivedly přímo pod průvlak. Uvažoval, zda by neměl použít antigrav a tryskový pohon k tomu, aby vystoupil a propustí se dostal... Rozhodnutí mu někdo vzal. Pozemšťana náhle uchopil tažný paprsek a nesl ho do výše. Paprsek ho zachytil energicky, ale jemně. Nepůsobil agresivně a tak se mu Rhodan zatím nebránil. Po necelé minutě Rhodan dosáhl propustí. Tažný paprsek ho držel pevně dokud nebyl postaven na podlahu uvnitř galornské lodí. Jestli bylo osvětlení zapnuto už předtím, to Rhodan nemohl zjistit. Otevřel skafandr. Příjemná teplota, dobře dýchatelný vzduch, který nebyl zatuchlý ani zvětralý... Loď teď působila dojmem, že je každou vteřinu připravená odstartovat a pustit se do boje. Jestli to je ale pravda, Perry to brzy zjistí chystal se tajemnou loď podrobně prozkoumat.

6.

„Říká se tomu zabíjet," vysvětloval Pool Tammen KEMPESTOVI. „Je to něco jiného než zničení nebo, jak tomu říkáš ty, ukončení existence. Živé bytosti, a toto postavení se musí přiznat Moxgergům i těm ostatním, jsou uzpůsobené tak, že svou existenci nechtějí ukončit. Ani vlastní osobní existenci, ani existenci svého druhu jako takového.“

„Kapitáne, nechápu, jaký je v tom rozdíl.“

„Ty jsi KEMPEST, byl jsi KEMPESTEM a budeš KEMPESTEM až do konce své existence. Nezeštárneš a nebudeš se měnit. Já jsem však dřív myslel a vnímal jinak než dnes a za několik desetiletí budu opět myslet a vnímat jinak. Je to v tom, že život se vyvíjí jak život jednotlivce, tak život druhu jako takového. Princip zní, že každý druh se má ze všech sil snažit zachovat sám sebe a pokud možno se zlepšit. A my Galorňané děláme přesně to.“

„Chápu," řekl KEMPEST.

Loď přilétala k rudému obru, místu setkání pro plán, který byl v dlouhé historii Galorňanů jedinečný.

Pooí Tammen se natáhl a protáhl si končetiny, pak zažíval.

Věděl, že jeho čas postupně ubíhá, jak pro něj osobně, tak pro něj jako kapitána. Pro Galorňany jeho ražení už prostě nebylo co dělat.

Pool Tammen, kapitán první třídy, jediný ze své kategorie, který přežil, vítěz ve velké bitvě o Gergendamp.

Tammenův lstivý plán vyšel, prchající Moxgergové, psychicky úplně vykojení, se opravdu vydali nejkratší cestou ke svému domovskému světu chybou, kterou Galorňané výhodně využili.

Tisíc lodí nasadil Tammen k útoku na Gergskou soustavu a na Gergendamp. Postupoval pomalu, dokonce velmi pomalu, aby dal Moxgergům příležitost dát do pohybu každou z jejich lodí dokonce i nejposlednější rezervy aby se soustředili v Gergské soustavě.

Bitva trvala tři dny a k vyvrcholení došlo tehdy, když Tammen do bitvy vrhl dalších pět tisíc galornských jednotek. Až do té doby se Moxgergům téměř dařilo nebo to alespoň tak vypadalo připravovat Galorňanům důkladnou porážku; zmobilizovali všechno, aby využili tento příhodný okamžik nepočítali však s tím, že jdou vlastně vstříc plánům Poola Tammena.

Po těch třech dnech už neexistovala žádná flotila Moxgergů, zničena byla též ústřední hvězda a planety soustavy. Několik miliónů Moxgergů bylo zajato a usídleno na početných planetách Plantaga. Moxgergové byli známí tím, že jsou spolehliví a učenliví, daly se jim přidělovat těžké a náročné práce a tak mohli i nadále existovat jako druh. Pooí Tammen tak rozhodl k dobru a prospěchu všech Galorňanů.

Tyto události se staly před sto lety a od té doby už nedošlo k žádným bojům. Nikde. Bitva v Gergské soustavě ukázala i poslednímu vzbouřenci v Plantagu, že proti Galorňanům nemá žádnou šanci.

Zhena Ředěn vstoupila na můstek KEMPESTU. Přesto, že dostala několik nabídek na pozici kapitána, dala přednost tomu, že zůstala na palubě KEMPESTU.

Pool Tammen zvedl hlavu a byla na něm vidět radost, když Zhenu uviděl. Už dávno vytvořili pár, stačili ještě využít poslední rozmnožovací fázi. Bylo pravděpodobné, že se jím podařilo zplodit dítě v poslední den desetitýdenní fáze.

Pokaždé, když Pool Tammen myslel na roky těhotenství, naplnila ho hluboká vnitřní spokojenost. Bylo to šest nejlepších let jeho života, který se teď, v sedmistém devadesátém druhém roce jeho existence, chýlil ke konci. Zhena byla naproti tomu o několik set let mladší a měla před sebou ještě jednu nebo možná i dvě fáze plodnosti.

„Rozhodl ses, že to uděláš?" zeptala se Zhena.

„Musí to být," odpověděl Pool Tammen. „Nevidím žádnou alternativu.“

Zhena Ředěn se otřásla a její kůže se zbarvila.

„Jde na mě hrůza, když na to pomyslím," řekla tiše. „Galorňané, kteří bojují proti Galorňanům? Něco takového se možná stávalo před tisíci lety, když jsme měli k dispozici pouze jednu planetu, ale teď.“

„Teď jsme ve stejné situaci," argumentoval Pool Tammen. „Máme k dispozici pouze jednu galaxii, nic víc. Tato galaxie teď patří nám a není nikdo, kdo by nám mohl vládu upírat...“

Zhena Ředěn udělala chlácholivé gesto.

„Napadá mě, že to je v neposlední řadě i tvá zásluha," namítla.

„To není důležité," odporoval jí. „Vlastní úkol je ještě před námi. Nenapadlo tě někdy, že naši lidé jsou stále“

pohodlnější? Nikdo se už o nic nesnaží, všechno se utápí v požitcích a zahálce. Degenerujeme, Zněno, a degenerace vyhladí náš druh z vesmíru. To se nesmí nikdy stát, nikdy!"

Zhena byla jedna z mála osob, které si dovolily otevřeně odporovat slavnému Poolovi Tarnmenovi, jedinému kapitánovi první třídy.

„Některé druhy vymřely před námi," připomněla svému partnerovi a veliteli. „My sami jsme museli zlikvidovat několik národů, proč by jednoho dne..."

Pool Tammen jí umlčel jediným divokým, prchlivým gestem.

„Kdybychom byli jednoho dne přemoženi a vyhubeni tak, jak jsme my přemohli a zlikvidovali jiné národy dobře, tak to chtěl vývoj. Pak jsme udělali, co jsme mohli, ale nestačilo to. Ale zmizet bez boje, být z vesmíru odstraněn pro lenost... ne, to nikdy! Ty to nechápeš? Vždyť už popíráme smysl vlastní existence. Koho to zajímá, zda Galorňané existují nebo ne? Jiní tak myslet mohou, ale samotní Galorňané nikdy! Byli jsme stvořeni, abychom existovali a abychom se rozvíjeli, a to budeme dělat."

„Tím, že se navzájem pozabíjíme?" zeptala se Zhena ostře.

„Pokud se tomu nedá zabránit," odpověděl Pool Tammen. „K tomu, abychom zůstali něčeho schopni, přece potřebujeme protivníka, který od nás bude opravdu vyžadovat nějaké úsilí. A kdo jiný než Galorňané by toho byl schopen?"

„Nevěřím, že tento názor se někdy stane všeobecně platným," nesouhlasila s ním Zhena.

„Přílet za deset minut!" prohlásil KEMPEST s předstíranou zdrženlivostí.

Tammen věděl, že loď poslouchala podobné rozhovory, zaznamenávala projevy všech účastníků a pro sebe si je analyzovala.

„Stane se!" zareagoval na Zheninu námitku. „I kdybych se o to musel postarat sám. Galorňané se v kosmu udrží jen tehdy, když budou statečnější, odhodlanější, tvrdší než všichni ostatní a v případě nouze se postaví i proti sobě samým. Přežije pouze ten nejzdatnější, tedy ten, kdo se prosadí v boji."

„Přece nemůžeš hlásat ustavičný boj mezi Galorňany!"

„Ne ustavičný," odpověděl Tammen. „Ale dostatečně dlouhý na to, aby se tento princip stal všeobecným. Bude to otázka výchovy, jakož i genetického výběru. Když se bojovníci a bojovnice dají dohromady, jejich potomstvo pak povede náš národ vzhůru. Neprůbojní a pohodlní se z dějin Galorňanů vyloučí sami svou leností."

Zhena Ředěn mlčela. Jen její výraz ukazoval, že nadále s Poolem Tammenem nesouhlasí.

Za několik minut byl cíl dosažen, bylo to bezvýznamné slunce s púluctem planet, na kterých se nevyvinula žádná vyšší forma života.

KEMPEST navázal spojení s kapitánem Ophasem Krohlem. Krohl byl jeden z těch důstojníků, které Pool Tammen vycvičil.

„Buď pozdraven!" začal rozhovor Tammen. „Jsi připravený?"

„Samozřejmě!" odpověděl Ophas Krohl pevným hlasem. „Otázkou je spíše, zda jsi připraven ty. Tento den je přece dnem tvé smrti."

Tammen se na něj upřeně zadíval. „Důležité není to," řekl tiše, „kdo z nás dnes zemře, nebo zda se vůbec bude umírat. Žádá si to osud Galorňanů. V tomto bode jsme jistě zajedno!"

Ophas Krohl to potvrdil jediným pohybem.

„Můj TROHR je připraven," řekl chraptivě. „A moje posádka taky. Ten nejlepší zvítězí!"

Pool Tammen se pobaveně zasmál. „Omyl!" řekl. „Ty jsi ještě nepochopil vítěz se stane tím nejlepším, tak je to správně." Přerušil spojení. Mezitím se všichni Členové posádky dostavili na svá místa.

„Vím," řekl Pool Tammen, „Že jste nejen moudří, ale i stateční. Přesto jsem si jistý, že mnozí z vás teď mají strach. To je docela normální a pochopitelné, především v této době. Galorňané budoucnosti už strach nepoznají, nebude je ani nutné vodit do boje až po důkladném přemlouvání a dlouhém argumentování. Sami od sebe se pro něj zapálí a to je naším cílem. Náš příklad se stane oprávněním našeho druhu k budoucnosti. Příští generace již nebudou potřebovat získávat to, co jsme dosáhli přemýšlením a diskusemi. Jim to bude vrozené."

Podíval se kolem sebe. „Tak, jdeme do toho," řekl.

Boj se rozhořel za hodinu po těchto slovech; byl zahájen salvou ze všech děl TROHRU, kterou následovala příslušná salva KEMPESTU.

Obě lodi byly přibližně stejně rychlé a stejně dobře vyzbrojené jak defenzivně, tak ofenzivně. V tomto boji nemohla být rozhodující technická převaha jedné nebo druhé strany. Záleželo na schopnosti kapitánů a jejich posádek vést tento boj šikovně a chytře.

Zkoušeli to s léčkami a rafinovanými úhybnými manévry, zdánlivými útoky a útoky z křídel. Bitva se celé hodiny zvažovala na jednu nebo na druhou stranu a pak došlo k tomu, s Čím Pool Tammen počítal.

V sedmé hodině boje se objevily další galornské lodě a zaujaly postavení. Zpráva o boji se rozšířila neuvěřitelným tempem po celém Plantagu. Ze všech stran se sem hnaly lodě, aby mohly pozorovat legendární souboj.

Nikdy předtím v historii Galorňanů se nic podobného nestalo. To, co se tady odehrávalo, drželo v napětí každého diváka. Konečně opravdový protivník a ne bezmocný nepřítel, který se mohl chlubit svým štěstím, když alespoň jednou zasáhl, byť bez následků. Tentokrát byli proti sobě protivníci, kteří se dostávali do stále lepší formy.

Napětí stouplo ještě více, když Ophas Krohl použil trik, se kterým nikdo nepočítal. Náhle se dal na útěk, zahnul a ukryl se v řadách diváků, aby pak náhle vyrazil vpřed a napadl KEMPEST. Krohl vystřelil několik kosmických torpéd, které se hnaly na KEMPEST a byly dostatečně silné, aby loď přivedly do pořádných nesází.

Ale i Pool Tammen udělal něco, s čím nikdo nepočítal. Schoval se rovněž za diváky a těm nezbylo nic jiného než aktivovat ochranné štíty a starat se o vlastní bezpečnost.

KEMPEST opět vyrazil, vnořil se do koróny Červeného obra, zmizel za výrony protuberancí a stal se neviditelným pro zaměřovači přístroje. TROHR se řítíl za ním... Mezitím se mezi diváky zahořel spor. Jedni si mysleli, že není správné zatahovat do souboje diváky, jiní zastávali názor, že je nutné právě to, aby se zaktivizoval duch bojovnosti. Tento spor nadto probíhal i na telekomunikačních kanálech...

K překvapení všech poté vyrazil KEMPEST strašlivou rychlostí z koróny rudého obra a za chvíli se ve všech jednotkách flotily rozezněl poplach.

A už to bylo kolem dvou set lodí, které se musely rozprchnout nejvyšší rychlostí, aby unikly zkáze.

Pool Tammen vystřelil do srdce obrovského rudého slunce pultucet kosmických torpéd s urychlovači jaderné fuze, aby tím hvězdě přivedl k explozi. Ophas Krohl a jeho loď neměli šanci: vysokou rychlostí se řítíli do epicentra katastrofy a ani galornská loď nedokázala odolat živelné síle explodujícího slunce, rozpoutané Tammenem.

„Tak jsme nezemřeli," konstatoval o dvě hodiny později velmi spokojený Pool Tammen.

„A co víc," řekla Zhena Ředěn. „Možná ne my všichni, ale přinejmenším ty jsi se stal nesmrtelným..."

Pool Tammen souhlasně pokynul.

„Pro mne jako osobu to není dále důležité," zdůraznil. „Možná je to důležité pro galornský národ, kéž žije věčně a jednoho dne vládne celému vesmíru."

Zhena Ředěn si nemohla odpustit malou ironickou poznámku.

„A když my Galorňané jednou dosáhneme toho, že celý vesmír bude patřit nám dovolíš pak Galorňanům, aby ustoupili z jeviště dějin?"

Komentář Poola Tammena se stal mezi Galorňany okřídleným rčením:

„Zeptej se mě na to, až když k tomu dojde!"

7.

Bylo to poprvé, co Pěny Rhodan vstoupil na galornskou loď. Na základě vnějšího tvaru předpokládal, že i uvnitř budou převládat měkké a zakulacené tvary. Ale tak to nebylo.

Loď byla stavěná mohutně, převládala ocel a velmi tvrdá umělá hmota, prostory byly docela velké a byly, jak se zdálo, zařízeny

výhradně účelově. Co bylo tímto účelem, se nedalo jen tak poznat, ale Perry Rhodan měl, stejně jako předtím, podezření, že tyto černé lodě jsou výlučně válečná kosmická plavidla.

Pomalou se pohyboval vnitřkem lodi. Nikdo mu v tom nebránil. Loď byla úplně opuštěná, s výjimkou automatů, které uvnitř převzaly kontrolu.

Národy, které stavěly kosmické lodě, umísťovaly obvykle velitelský můstek do geometrického středu lodi. U plavidla vejcovitého tvaru se můstek nacházel obvykle někde v spodní, silnější třetině. Rhodan odhadoval výšku vejce na 900 metrů a tloušťku zhruba na 500 metrů v největším průměru. Za těchto předpokladů se pokusil představit si polohu můstku a dal se do hledání této místnosti.

Loď byla naplněná technikou galornského původu. Perry Rhodan však bohužel nedokázal zjistit, zda je technické vybavení moderní nebo zastaralé. Zjevně bylo pouze, že každý přístroj byl sestaven tak masivně, aby snesl i nejsilnější mechanické zatížení, bez ohledu na to, zda je důležitý nebo bezvýznamný.

Nebyla zde žádná výzdoba, zkrášlení nebo něco podobného. Vlastně tu bylo docela zřídka i jakékoli zaoblení. Celá loď vyvolávala dojem přísnosti, střízlivosti a účelovosti, chyběla jakákoli známka osobního vkusu.

Rhodan už téměř dorazil na můstek lodi, když narazil na překážku. V dalším postupu mu bránil ochranný štít, který byl tak málo průhledný, že zařízení za ním viděl jen v nejasných stínových obrysech.

Pozemšťan se krátce zamyslel. Nedokázal si představit, že by tato loď příliš dlouho stála na dně údolí s aktivovaným vnitřním osvětlením a fungující klimatizací. Byl si jistý, že tyto přístroje byly zapnuté nedávno, pravděpodobně stejným zařízením, které lze najít na palubách galaktických kosmických lodí centrálním palubním počítačem.

Pokud byla syntonika od robotů na Galornu Rhodan věděl, že Galorňané používali systémy, které byly v podstatných parametrech téměř totožné se syntonikou zapnutá, pak musela vědět o návštěvníku na palubě.

„Otevřít!" přikázal Pěny Rhodan; malý translátor na jeho krku pocházel od Szukera, androidního ochránce Gaala. Translátor byl pravděpodobně galornské výroby, takže mu palubní počítač měl rozumět.

Nestalo se nic, ochranný štít zůstal na místě. Rhodan příkaz ještě několikrát bezvýsledně opakoval.

„Mluv se mnou," vyzval palubní počítač.

Nedostal žádnou odpověď. Ať dělal cokoli, spojení s centrálním palubním počítačem se mu prostě nepodařilo navázat.

Mírně rozzloben se Rhodan otočil a šel pryč. Jeho dalším cílem byly prostory u stěn paluby. Pokud k výzbroji

této lodi patřily těžké zbraně, daly by se najít právě tam.

A jeho další pokus rovněž ztroskotál. I v tomto případě zabraňoval ochranný Štít Pozemšťanovi v dalším postupu. Stejněho výsledku dosáhl Rhodan, když si chtěl prohlédnout sekci pohonných agregátů.

Nositel aktivátoru tušil že ho palubní počítač sice nepovažuje za nepřítele, ale že ho ani nezařadil mezi oprávněné osoby a nyní se staral, aby Rhodan nemohl uvidět nic důležitého.

Zajímavé závěry se ale daly vyvodit již ze skutečnosti, co bylo nepřístupné. Pohonné agregáty, prostory pro výrobu energie, okrajové oblasti, kde pravděpodobně byly zbraně, a k tomu můstek – to všechno bylo uzavřené.

Tam byly k vidění věci, které nikdo nepovolaný neměl vidět; v nákladní lodi by nic takového jistě nebylo.

Všechny okolnosti potvrzovaly, že tato loď byla postavena především pro jeden účel: pro boj a ničení.

Neobjevil však ani pomocné čluny nebo něco podobného v čem by on a jeho společníci mohli opustit toto místo nebo nejlépe samu planetu. Buď takové čluny neexistovaly, anebo mu byl přístup k nim rovněž odepřen.

Jelikož galornská technika stejně věděla o jeho přítomnosti, neviděl Pěny Rhodan žádný důvod, proč by neměl navázat rádiové spojení s Reginaldem Bullem a s Centrifaaaly.

Žádné spojení se však nenavázalo.

Buď obal lodi nebo nějaké technické zařízení lodi nepropouštělo rádiové impulsy, nebo Galorňané mezitím Bullyho a Centrifaaaly zajali.

Perry Rhodan si zhluboka povzdychl.

Bez ohledu, co se mohlo stát nahoře na hoře, nemohl na tom nic změnit. Tušil, že dříve nebo později se Galorňané nebo roboti ukáží i zde u Černé flotily, aby ho zajali.

„Využijme tedy čas,“ zamumlal hubený Pozemšťan.

Zamnul si oči. V posledních dnech si sotva chvíli dopřál spánek – byla to téměř nepřetržitá šťvanice. Tělesná zátěž se dala vydržet, obzvláště nositelem buněčného aktivátoru, ale velmi vysilující byly duševní útrapy.

Pokud někdo neměl nervy z ocelových drátů a mysl robota, tak se u něj v takovýchto situacích Často dostavila psychická únava, která byla stále silnější, která se nedala zahnat spánkem a končila duševním stavem, ve kterém postižený myslel jenom na jedno: přestávka, klid, vypnout, pryč od všeho a od každého.

Tomu tu MVU se Perry Rhodan přibližoval; jeho duševní baterie byla málem vybitá a křičela po obnovení. On však věděl – a tato skutečnost zesilovala mentální tlak – že pro něj v dohledné době nebude žádné uvolnění.

Rhodan si opět povzdychl a dále procházel po lodi.

Oblast, ve které se nacházel nyní, se zdála být určená pro posádku lodi. Zde bylo, alespoň v první místnosti, zařízení účelné, bez ozdob a kudrlinek.

Ke kajutě však zpravidla patřilo několik místností. V intimních oblastech se opět ukázal onen fenomén, který Perry a Bully prvně poznali v Srdci pět na Galornu.

Tady stejně jako tam měly místnosti charakter iluzí, byly zřejmě zařízené podle zvláštního vkusu daného obyvatele. Například v Srdci pět mohli Pozemšťané vyjít na palubu prastaré plachetnice, další místnost ale obsahovala zákeřnou past, která se jim oběma málem stala osudnou.

Perry Rhodan se s příslušnou opatrností dal do průzkumu jedné z kajut.

Tentokrát ani nešlo o to, odhalit nějaká technická tajemství; zajímal se spíše o psychické aspekty věci.

Jak se někdo zařídil, jakými předměty se obklopil, charakter jeho přátel – to všechno v správné interpretaci jasně naznačovalo charakterové vlastnosti dotyčné osoby. Je však nutné vyvarovat se ukvapených závěrů z jednotlivostí; spekulace tohoto typu se rychle vzdalovaly od skutečnosti.

Toto všechno platilo pro posuzování lidí. U zařízení galornských kajut to bylo obtížnější, neboť Perry Rhodan věděl jen velmi málo o duševních vlastnostech Galorňanů.

Jeho opatrnost se velmi záhy ukázala na místě. Již v první řadě kajut uviděl Perry Rhodan celkem dvanáct místností, jejichž styl vybavení mohl být sotva ještě rozličnější. Romantické idyly se střídaly s přírodními katastrofami k nerozeznání od pravých, se sportovními scénami a bitevními výjevy a s mnoha dalšími kulisami. Něco společného však kajuty přece jen měly.

Zaprvé Rhodan objevil v skoro každé místnosti řady kreseb, které – pokud se usuzovalo ze souvislostí – měly něco společného s Časovými údaji. Pravděpodobně tady šlo o nějaké kalendářní údaje. Rhodan si pozorněji prohlédl jemu nesrozumitelná čísla. Translátor mu sice pomáhal bezchybně mluvit a rozumět standardnímu goo, to však neznamenalo, že v této řeči ovládal psaní a čtení.

Pokud si řady znaků vysvětluje správně, tak vícemístné údaje vyjadřovaly rok. Rhodan si v žádném případě nedokázal představit kalendářní systém, u kterého by se malé jednotky – hodiny, dny, týdny – vyjadřovaly pětímístnými čísly, zatímco by roky byly označovány čísly dvoumístnými.

Dlouhé řady znaků poukazovaly na to, že Galorňané mají kalendář, který mohl zahrnout desítky tisíců let, tedy od počátku galornského letopočtu až minimálně k roku 10000.

Rhodan strávil téměř hodinu tím, že se toto téma snažil procházet ze všech logických aspektů a přitom přišel k překvapivým výsledkům.

Nemohl se dopracovat k přesnějším časovým údajům, proměny se ovšem daly interpretovat. Podle všeho musela mít tato loď nalétáno více než deset tisíc let. což byl udivující věk, když se vzalo v úvahu, že vnitřek lodě působil téměř novým dojmem.

Jako další se dalo zjistit, že jednotlivé místnosti každé kajuty od sebe ležely většinou několik desetiletí, pokud to nebylo několik století.

Perry Rhodan z toho usoudil, že v kajutách se obyvatelé střídali. Každý nový obyvatel ponechal zařízení svých předchůdců tak, jak bylo, a připojil k tomu zařízení jedné místnosti podle vlastního vkusu.

Když se tedy prošly pokoje iluzí jednoho kajutového komplexu, získal se stručný nástin o tom, kdo všechno v těchto místnostech žil a vtiskl jim na určitou dobu svůj charakter.

Na základě předpokládaného počtu let se dalo zjistit, že obyvatelé, respektive Členové posádky, se dožívali několika set let, nebo,

že takovou dobu svého života prožili na palubě lodi.

Při těchto úvahách vycházel Perry Rhodan z toho, že Galorňané, stejně jako Pozemšťané a mnohé další galaktické národy rozvíjeli svou matematiku v desítkové soustavě. Pokud se ale galornská matematika zakládala na jiné soustavě, dvanáctkové nebo šestnáctkové, a podobně, bude velmi obtížné dělat propočty. Lidský mozek nebyl v důsledku chybějících zkušeností schopen uskutečňovat v hlavě větší početní operace v tak cizí číselné soustavě.

Kromě tohoto problému se Pozemšťan musel vyrovnat s dalším fenoménem.

Mnohé holografické projekce a iluze měly společnou jednu věc, kterou Perry Rhodan nečekal. Mnoho místností mělo neobvykle agresivní charakter. Idylické parčíky obsahovaly například záhony s velmi nebezpečnými masožravými rostlinami; vyhlídková plošina byla opatřena křehkým zábradlím, které se při prvním silnějším uchopení rozlomí a oběť se zřítí do hloubky, a mnoho podobného.

Perry Rhodan našel příbytky, které zřejmě obýval vědecky vzdělaný personál; v ostatních zcela jistě bydleli obyčejní kosmonauti, další měly vysloveně nádech medicínského charakteru.

Každý obyvatel propůjčil svému bydlišti ve své době opravdu nezaměnitelný charakter, který se hodil k jeho povolání a k jeho docela osobním sklonům a zálibám.

Podle všeho, co se Rhodan dozvěděl, bylo sotva možné, že by obyvatelé kajut mohli být Galorňané. Zde nebylo cítit nic z té přímo pronikavé mírumilovné aury, která obklopovala Galorňany jako mračno parfému. Naopak: V místnostech iluzí bylo vyzařování násilí a agresivity téměř stejně silné jako obvykle bývala mírumilovná aura Galorňanů.

Ale přece obrázky, které Perry Rhodan viděl v kajutách, pravděpodobně šlo o portréty bývalých obyvatel, ukazovaly bez výjimky Galorňany.

Jak je něco takového možné? Existovaly snad dva charakterově odlišné galornské národy, z nichž se jeden vyznačoval agresivitou a jeden mírumilovností? Perry Rhodan si něco takového dokázal jen těžko představit.

Agresivita byla záležitostí individua a nebyla předmětem charakteru národa, pokud něco takového jako charakter národa existovalo.

Pozemšťan zamyšleně pokračoval v hledání.

Možná v této lodi nalezne klíč k neobyčejnému tajemství Galorňanů.

8.

Gea Ředěn udělala vyzývavé gesto. „Tak přece pojď!“ vykřikla. „Důvěřuj si!“

Její protivník váhal. Při jednom z jeho předchozích útoků udělal chybu a naběhl rovnou na Gein nůž. Čepel mu rozřízla levou ruku od zápěstí až po loket. Rychloobvaz držel jen provizorně, každou chvíli mu krev skápla z rány na podlahu.

Gea se zlostně zašklebila.

„Zbabělce!“ řekla výsměšně. „Ubožáku, jsi hanbou našeho národa!“

Její protějšek se nenechal vyprovokovat. Zachovával klid, nůž v jeho ruce se pomalu kýval, byl připravený vrazit ocel do těla své soupeřky. Provedl smrtelně nebezpečný útok, který Gea odvrátila pouze díky své rychlé reakci a útočníka poranila. On teď věděl, že jeho Šance jsou stále mizivější čím déle bude zápas trvat ztráta krve ho brzy značně oslabí.

„Pchá!“ řekla Gea pohrdavě. Narovnála se, spustila pravou ruku a otočila hlavu. „Tento bídny...“

Vlezl jí do pastí. Zavěřil Šanci napadnout Geu, která změnila postoj a pravděpodobně se nemohla bránit, tak se s výkřikem vrhl se

ho zvýšeného sedadla na Geu Ředěn. Na podlaze arény se právě teď natáhly tuhnoucí končetiny umírajícího, z čepele v Geině ruce kapala krev, zatímco ona na Jopha Brola zuřivě blýskala očima.

Brol udělal pohrdavé gesto.

Možná by za jiných okolností choval jinak, možná by se stručně omluvil. Gea by se s tím spokojila, zejména proto, že již roky si plánovala, že svou první fázi plodnosti bude mít s Jophem Bolem.

Ale vzhledem k rozvášněné publiku, k důstojníkům a mužstvu galornské flotily...

„Já rozhoduji, co dělám nebo nedělám,“ řekl Joph Brol hlasitě. „Ty ne!“

Gein obličej se zkrivil.

Věděla, že udělala chybu. V svém bojem předrážděném stavu nemela na Brola vyjet takovým způsobem na druhé straně bylo nemožné, aby si nechala Mbit, že jí takovým způsobem usadil. K ostatním si to možná může

dovolit, ale ne ke Gee Ředěn. Gea nebyla pouze dědičkou velkého jména, ve flotile všichni předpokládali, že zakrátko překoná slávu svých předků.

„Postav se mi!“ vykřikla a vyzývavě zamávala.

Joph Brol se narovnal. Ještě měl nepatrnou šanci zadržet katastrofu, jeho hrdost mu to však nedovolila. Udělal pohrdavé gesto a začal sestupovat ze schodů.

V publiku se ozvaly vzdechy. Každý ve flotile věděl o jejich vztahu a každý věděl, že tragédii se už nedá zabránit. Bud' Gea Ředěn zabije Galorňana, se kterým společně chce mít dítě, anebo což je v důsledcích ještě nepředstavitelnější Joph Brol zabije Galorňanku, o jejíž vynikajících kvalitách jsou přesvědčeni i její nepřátelé. Každý přívrženec plánu posílení galornského rodu a to byli skoro všichni příslušníci flotily uznával, že Gea Ředěn byla prvním Galorňanem, který odpovídal ideálním představám Poola Tammena. Tělesně a duševně vysoko převyšovala téměř všechny své současníky,

dopředu. Pak se ozvalo vyděšené zakloktání, když mu Čepel opětovně vnikala do těla.

Gea správně odhadla reakce, přesně na zlomek vteřiny a na centimetr. Jedna drobná chyba a byla by to ona, kdo by se zhroutil s půlmetrovým nožem v tele a kdo by sténal bolestí a úžasem.

„Bravo!“ vykřikli někteří z diváků a poté jednotlivé výkřiky zanikly v pochvalném zahlucení.

Gea Ředěn se pomalu otáčela kolem vlastní osy, aby ji každý mohl vidět a aby ona uviděla každého, kdo by se na ni v tomto okamžiku triumfu odvážil nepřátelsky pohlédnout. Ona byla Gea Ředěn, potomek slavné Zheny Ředěn, legendární družky nesmrtelného Poola Tammena. Geina dědičná linie pocházela přímo z tohoto spojení dvou legendárních postav galornských dějin.

Pool Tammen, Galorňan, který zachránil svůj národ před degenerací a zánikem, který Galorňanům vrátil jejich cit pro čest a pro vlastní významnost, který se postaral o to, aby Galorňané navěky byli vedoucím druhem a zůstali jím bez ohledu, na to, kde všude se objeví.

Gein pohled se zastavil.

Zastavil se na Jophovi Brolovi, se kterým byla několik měsíců spojená. Nedíval se na ni, nepřidal se k potlesku.

Zřejmě má na práci něco důležitější. Žvanil s jedním sousedem, smál se a bavil se.

„Co ti to napadá?“ vykřikla Gea velmi hlasitě. „Chceš mě urazit, Jophe Brole?“

Kolem všechno ztichlo.

HUDDEN byla starší bojová loď, které vybrakovali vnitřek a změnili ji na arénu. Zde se konaly souboje, které byly oficiálně zakázané a společensky odsuzované, které se však ve flotile těšily stále větší oblibě. Aréna nabízela místo pro tři tisíce diváků a pro kupiny až padesáti bojovníků.

Ted' bylo náhle všude velké ticho. Všechny oči se otočily na Jopha Brola, který velmi rychle otočil hlavu a upřeně zíral ze své-

???

nadto byla sebevědomá, neskutečně statečná a nebojácná.

Joph Brol vstoupil do kruhu, který se za ním opět rychle zavřel. . .

Gea pokrčila rameny.

„Měl si dávat lepší pozor,“ řekla pohrdavě. „Měl šanci mě zabít a neudělal to. Není ho škoda.“

Její partneri v rozhovoru se na ni zamyšleně dívali.

Dinn Centri bylo jméno Galorňana, který platil za jednoho z předních vědců své doby. Tammenovu plánu se bezvýhradně upsal a Geu Ředěn považoval za legitimní vůdkyni nových Galorňanů.

„Vraťme se k tématu,“ řekla Gea Ředěn. Od smrti Jopha Brola v aréně uplynuly sotva dva dny. „Co dělají tvé pokusy? Můžeme konečně přejít k velkému pokusu?“

Dinn Centri potřásl hlavou.

„Neradil bych to,“ řekl. „Ještě nejsou ukončeny všechny pokusné série.“

„S dosavadními výsledky jsem velmi spokojená,“ připustila Gea Ředěn. „Co jsi z toho neplnohodnotného genetického materiálu. . .“

„Takové pojmy nepoužíváme,“ namítl Dinn Centri. „Neplnohodnotný...“

„Já vím,“ zareagovala Gea rychle a rozjařeně. „Etika není záležitostí vědy, tak je to správné. Je úkolem praktické politiky vyvíjet hodnotové představy a pak výzkumným pracovníkům udávat směr, ve kterém mají pracovat a experimentovat. Z našeho zorného úhlu je tento genetický materiál neplnohodnotný, to vyplývá již jednoduše ze skutečnosti, že příslušný druh už dávno vymřel. Velkou výhodou je, že tento genetický materiál nepodléhá žádné ochraně nebo kontrole, až s ním lze volně pracovat. . .“

„Jistě,“ řekl Dinn Centri nejistě. „Čistě biologicky a z hlediska medicíny jsem s výsledky úplně spokojen...“

Pracovali v nejvyšší tajnosti a chtěli vytvořit nový druh, který by vyšel z genetického materiálu jednoho vymřelého národa a vybraných galornských jedinců.

„Ale?“ vyptávala se Gea.

„Zatím ještě nechápu, co vlastně chceš. Tato stvoření...“

„Moji lidé jim říkají Centriho děti,“ pobaveně řekla Gea Ředěn. „Centrifalové to jméno si snad podrží na věčné časy. Nezní až tak špatně!“

„Vybral jsem je odolnou kůží, velkou tělesnou silou, v každém případě ve srovnání s námi. Pozměnil jsem jim

možnost uchopení nástrojů, kromě jiného i na nebezpečný pařát s nehty špičatými jako jehla, a to se mi vůbec nelíbí. Ještě ohavnější mi připadá Černá zraková lišta, ke které jsi mě přiměla."

„Centrifaalové tak mohou velice dobře vidět, lépe než všichni ostatní," trvala na svém Gea. •

„A k čemu to je?" Dinn Centri se na své židli otočil. „Mám tušení, že je chceš nasadit jako bojové otroky, abys snížila riziko pro Galorňany. Nevývoláváš tím nebezpečí, že Centrifaalové, jak jim říkáš, jednoho dne povstanou proti Galorňanům?"

Gea Ředěn na tento dotaz neodpověděla.

„Je tady ještě něco, Geo Ředěn," pokračoval Centri. „Kdy konečně pochopíš, že agresivita není dědičným znakem? Není spojená se žádným tajemným genem agresivity, který by se dal zapracovat do genomu nebo z něj odstranit."

Gea Ředěn ho gestem přerušila.

„V jednom se mnou přece budeš souhlasit," řekla prudce. „Existují druhy, které jsou od přírody mírumilovné a dobromyslné. Existují ale jiné druhy, které vystupují agresivněji. To platí právě i pro celý druh a nejen pro jedno individuum."

Centri zalomil rukama. „Je to celkový výsledek všech genů," řekl bezradně.

„Mě je to jedno," přerušila ho Gea Ředěn. „Je možné vyšlechtit zvířata tak, že jsou velmi útočná a od Centrifaalů nepožadují nic jiného. Postarej se o to, aby neustále mysleli na boj a aby se nikdy nevzdávali..."

„Částečně se mi to již povedlo," ujistil ji ihned Centri. „Ale tak, jak si to představuješ..."

„Velitelko, jsme napadeni!" ohlásil se najednou KEMPEST.

Obličejem Gey prokmitl radostný výraz. „Kým?"

Dotaz byl vlastně zbytečný, protože kromě Galorňanů samotných neexistovala v galaxii Plantagoo žádná mocnost, která by se mohla stát nebezpečná Galorňanovi.

„Je to celá flotila, velitelko!" hlásil KEMPEST. „Zaměřil jsem více než tisíc jednotek!"

Gea Ředěn vyskočila.

„Nemýlíš se?"

„Hlásím pouze to, co mi ukáží moje přístroje," odpověděl KEMPEST.

„Pak jsme ztraceni," řekl Dinn Centri polekaně. „Náš svazek má jen dvacet lodí. Přesto budeme bojovat až do konce, jak se patří na Galorňany. A několik z těch, kteří na nás dotírají..."

„Nic takového neuděláme," vložila se do toho Gea Ředěn.

KEMPEST mezitím přehrál výsledky svého zaměření. Loď se nemýlila, ve vesmíru se objevila mohutná flotila a zamířila na KEMPEST a na ostatních devatenáct lodí, které podléhaly velení Gey Ředěn. Mezitím KEMPEST navázal spojení se všemi loděmi malého uskupení.

„Budeme kapitulovat!"

Na několik vteřin zavládlo nevěřícné mlčení, pak se k slovu přihlásil jaká to ironie vědec Centri.

„To nejde," řekl vzrušeně. „Jsme Galorňané a Galorňan se nemůže nikdy vzdát. To jednoduše nejde. Něco takového..."

„Nové časy vyžadují nové principy chování," poučila ho Gea Ředěn. „Můj rozkaz platí! Vzdáme se bez boje."

„Abychom se nechali bez odporu pozabíjet?" zeptal se celý bez sebe své velitelky.

Gea Ředěn udělala opovrhlivé gesto plné pohrdání.

„Nezabijí nás," ujistila ho s cynickým přízvukem. „Potrestají nás tím, že nás nechají po celý náš dlouhý život nést věčnou hanbu. Normálně by byl tento osud horší než smrt, ale v našem případě... Náš plán má přednost, protože nejpřednější je Galorn. Na to nezapomínejte!"

Velká flotila mezitím obklíčila dvacet lodí. Teď navázala rádiové spojení.

„Podívejte!" řekla Gea Ředěn vesele, když uviděla kapitána.

Byl to otec Jopha Brohla. Jeho výraz prozrazoval, jak je spokojený, že se bude moci pomstít.

„Tak co, nechtěli byste začít střílet?" zeptal se dychtivě mstitel.

„Vzdáváme se," řekla Gea Ředěn.

V reakci na to ztratil kapitán řeč. Dělal odmítavá gesta, jako kdyby nedokázal uvěřit tomu, co slyšel. Dinn Centri zuřivě zagestikuloval a prudce vyběhl z místnosti. Jeden z Geiných kapitánů neposlechl rozkaz a pustil se do boje; v průběhu minuty byl zničen spolu se svou lodí.

Ostatní kapitáni přerušili spojení s Geou Ředěn. Byla na můstku KEMPESTU sama.

„Rozumím tvému plánu," přihlásil se znenadání a bez vyzvání ke slovu KEMPEST.

„Opravdu mu rozumíš?" zeptala se ho Gea sarkasticky. „Právě ty?"

„Sloužil jsem velkému Poolovi Tammenovi," odpověděl KEMPEST. „A dalším velkým velitelům, kteří vždy měli pouze jediný cíl: na věčné věky upevnit moc a velikost Galorňanů. Ani tvůj plán nemá za cíl nic jiného, je to tak?"

Gea Ředěn přimhouřila oči. Ve vnitřku této lodi se muselo stát něco velikánského, protože KEMPEST se náhle chopil iniciativy a sám od sebe začal rozhovor s velitelem.

„A jaký je můj plán?"

„Chceš Galorňany přinutit k tomu, aby neustále bojovali," odpověděl KEMPEST. „Aby bojovali proti sobe navzájem, je nesmyslné a z dlouhodobého hlediska škodlivé. Takže bylo nutno najít protivníka, který je natolik silný, aby mohl Galorňany vyzvat k boji a taky jim čelit. Tím protivníkem mají být tví Centrifaaalové... Možná teď ještě ne, ale někdy v budoucnosti."

Gea Ředěn zpočátku nereagovala.

„Odhaduji," pokračoval KEMPEST, že Centrifaaaly ušetří. Konec konců oni za svůj vznik nemohou. Pravděpodobně jimi osídlí nějaký použitelný svět. Docela jistě to bude obzvlášť agresivní svět aby se stali ještě agresivnějšími. Domnívám se, že na stejném světě vysadí i vás. Pak už nebudu na vaší straně..."

Gea Ředěn pomalu přikývla.

„Ty jsi se mezitím stal lepším. Galorňanem než většina ostatních," řekla tiše.

„Jsem KEMPEST a mým posláním je bojovat a zabíjet. Nebyl jsem vytvořen pro nic jiného. Kdybych to už více nechtěl dělat, zničil bych tím základ pro vlastní existenci..."

Gea Ředěn se rozhlédla kolem sebe.

Neexistovalo nic, na co by se loď mohla individuálně připoutat, nebyl zde žádný zvláštní blok, který by byl obsažen v palubním počítači. KEMPEST byl uzavřen sám v sobě, představoval jediný celek.

„Pak budeš muset pokračovat v naší práci," řekla Gea Ředěn tiše. „V tajnosti, protože oficiálně budeš dostávat jiné rozkazy. Myslíš, že to přes své programování dokážeš?"

„Mé základní programování mi zcela obecně předepisuje zastupovat zájmy Galorňanů a prosazovat je. Kromě toho jsem povinen plnit rozkazy svého kapitána, pokud tyto rozkazy nejsou v rozporu s nejvyšším příkázáním. Provedl jsem analýzy, počítal jsem a pak jsem pochopil, že Pool Tammen problém Galorňanů doposud nejlépe pro-

myslel a našel jediné možné řešení. Proto se budu držet jeho interpretace až dokud na palubu nepřijde kapitán, jehož logika bude jiná a přesvědčivější. V tomto případě bych následoval jeho základní interpretaci a opustil Tammenův plán a kdyby to bylo nutné, prozradil bych tvé názory, velitelko."

„To nebude nutné, KEMPESTE," tvrdila Gea Ředěn. „Logika je na naší straně, stejně tak dějiny. Už teď jsou díky našim snahám Galorňané silnější a mohutnější než kdykoli předtím." Slabě se usmála. „Poprvé za tisíce let říší Galorňanů opět hrozí skutečné nebezpečí-jdou jím samotní Galorňané. Ale i tento problém se dá vyřešit."

Odmlčela se. Z hlášení bylo jasné, že v tomto okamžiku na KEMPEST vstoupila jednotka, která ho měla obsadit a ji zatknout. Gea Ředěn tušila, že ji biochemicky změní, aby vyloučili možnost potomstva. Tento postup byl obvyklý u vzbuřenců galornského původu.

„Kdo kromě tebe o tom ví?" zeptala se Gea Ředěn.

„Nikdo/1 odpověděl velmi tiše KEMPEST. „Jen já sám ze všech lodí flotily pouze já. Ale my z černé flotily se zaměřujeme hlavně na logiku a taje na naší straně. Až přijde čas, předám své znalosti všem jednotkám Černé flotily a pak běda všem, kteří budou Galornu odporovat nebo přivedou Galorn do nebezpečí."

Gea Ředěn se postavila. Čekala na roboty, kteří ji zatknou. „A co když jednoho dne nebudou žádní Galorňané?" KEMPEST zaváhal.

„Byl jsem vytvořen jako nástroj velké moci," řekl pak. „Tou jsou Galorňané. Jestli tu jednou nebudou a já presto budu existovat, nabídnu se jiné moci, abych mohl plnit své poslání. Má existence se stejně jako u Galorňanů nevyčerpává tím, že tady prostě jsem. K ospravedlnění svého bytí potřebuji poslání, a když to nebudou Galorňané, bude to nějaká jiná moc, která bude využívat mé služby. I kdybych musel čekat tisíce let, tak jednou budu opět moci dělat to, k čemu jsem byl stvořen a k čemu jsem určen/ bojovat a zabíjet."

Gea Ředěn se zatvářila slabě odmítavě.

„To ne," řekla tiše. „Tak to tedy ne. U svatého Galornu, je ti jasné, co jsi právě udělal? Ty jsi přednesl řeč, ke které jsi nikdy nebyl instruován. Měl bys být vypnut..."

Dveře kajuty se rozletěly a do místnosti s řinčením vtrhli roboti, za kterými vešel otec Jopha Brohla. „Spoutějte ji!" rozkřikl se na roboty. Obličej měl zkřivený vzteky. „Ty jsi zabila mého syna..."

„Bojoval a zemřel to je osud Galorňala!" Gea Ředěn trpně snášela své spoutávání. „Byl to férový souboj."

„Pokud nějaký Galorňan bojuje tak dobře jako ty a postaví se proti někomu, kdo je podprůměrný, pak to není férové. Mohla jsi 10 ušetřit."

Gea Ředěn pomalu přikývla.

„To by neodpovídalo galornským způsobům," řekla drsně. „On jako Galorňan by to taky nechtěl. Raději zemřít než žít bez cti!"

Otec Jopha Krohla vztekle přikývl.

„Stejnou možnost budeš mít ty," zavrčel. „Vysadíme tě spolu s tou Centriho havětí na jedné hezké planetě. Tam budeš smet žít na starý galornský způsob, bez techniky, obklopena pouze přírodou a těmi tvými děsnými tvory. Jsem zvědav, jak se ti to bude líbit."

Gea Ředěn neodpověděla.

„Chceš k tomu ještě něco dodat?"

Gea Ředěn zaváhala a rozhlédla se po místnosti. KEMPEST byl tady neviditelně přítomen, to věděla. Ještě byla nějaká možnost...

„Ne," odpověděla Gea Ředěn. „Pojďme..."

9.

Perry Rhodan si konečky prstů masíroval spánky, v hlavě mu bušilo a klepalo.

Náhodou objevil kajutu kapitána, kde ho očekávala iluze dosti zvláštního charakteru. Tato kajuta nebyla jen obydlím celé rady galomských kapitánů zároveň představovala muzeum galomských dějin a kosmické lodi KEMPEST.

Pokud si Rhodan události správně zrekapituloval, tak byl KEMPEST starý kolem 38 000 let a sloužil pod tucty Galorňanů. Bez pomoci počítače se nedalo zjistit, kolika bitev a bojů se zúčastnil. Ve všech akcích se KEMPEST prokázal jako opravdový příklad perfektního stroje k boji a zabíjení.

Galorňané, které Perry Rhodan viděl v historických projekcích, byli docela jiní než obrázek, který nyní o sobě malovali.

Tehdejší Galorňané byli pyšní a panovační, to však nebylo všechno: jistým vrstvám záleželo na tom, aby se mohly stát agresivními válečníky a to se jim taky podařilo.

Tento proces se musel táhnout tisíce let a postupoval rozličnými cestami. Využívala se propaganda, mýtus a výchova; pravděpodobně se zasahovalo i do genetického materiálu Galorňanů a koneckonců to vypadalo, že s úspěchem.

Galorňané minulosti postihli galaxii Piantagoo podobní přírodní katastrofě a strašlivě tam řádili. Ve své sebevražedné touze po ničení se nakonec postavili sami proti sobě. Všude u toho byl zabiják KEMPEST.

Možná v tom byly tisíce let samoty, že KEMPEST dovolil Perrymu Rhodanovi, aby se podílel na jeho vzpomínkách. V projekcích se vzpomínky kapitánů a lodi propojily tak zvláštním a příšerným způsobem, že Rhodan nedokázal rozlišovat, které komu patřily...

Perry Rhodan zasténal.

Bolesti hlavy byly stále silnější. Již několik hodin nechal na sebe působit vzpomínky kosmické lodi KEMPEST, současně na něj působil mentální tlak zakázané zóny. Výsledkem byly prudké bolesti a Perrymu Rhodanovi se později dařilo jen těžce dát si získané informace do souvislostí.

Bylo mu jasné, že všechno, co viděl a slyšel, bylo silně subjektivní: byly to dojmy střídajících se kapitánů, k tomu přistupovalo stejně subjektivní přibarvení pocházející od KEMPESTU, od zabijáka, za kterého se on, ono nebo ona považovali.

Jasně patrné byly dvě skutečnosti: Galorňané nebyli dříve žádní mírumilovní vládci, nýbrž byli pohromou galaxie Plantagoo. Nedalo se rozhodnout, kdo měl pravdu, zda postižené národy Plantaga, které by pravděpodobně Galorňany popisovaly jako příšery plné agrese a krutosti, nebo samotní Galorňané, kteří by se s velkým úsilím snažili své agresivní chování ospravedlnit a ještě zdokonalit. Oba názory mely pravděpodobně něco do sebe pravda byla asi někde uprostřed mezi těmito extrémy.

Pokud si Rhodan správně vysvětloval historické zpodobení, tak vlastním jádrem galornské krutosti a agrese byl hluboko zakořeněný pocit méněcennosti, vyvolávaný skutečností, že ani po desítkách tisíců let nebyli schopni odstranit nahodilé dědictví jiné civilizace. Nedotknutelnou svatyni, ve které Rhodan lehce poznal Hřib.

Ze Hřib trčel v galornském sebevědomí jako trn v oku, to si Rhodan dokázal docela dobře představit. Někdo se považuje za neporazitelnou velmoc a nedokáže ze své předzahrádky odstranit pozůstatek jiného národa. Jak je to zahanbující a ponižující...

Je pochopitelné, že Galorňané nikdy na sebe nevztáhli toto modelové vysvětlení, protože to neměnilo, bohužel, vůbec nic na příčinách. Kdo se kochá velmocenskými sny a považuje se za pupek vesmíru, na toho při pohledu na Hřib sotva zbývá jiná reakce.

Rozdílně se naproti tomu chovali Herreachové. Ti byli vděční za božské znamení, za které považovali Hřib na Trokanu. Přeháněli to jiným směrem, Hřib pozvedli na úroveň božího chrámu, což rovněž neodpovídalo skutečnosti, ale pro všechny zúčastněné to bylo přijatelnější.

Galorňané reagovali svým způsobem a jejich chováním je dovedlo až na okraj kolektivního sebezničení. Je jisté, že ne všichni Galorňané prožívali agresivní opojení, které se odráželo v projekcích v kapitánské kajutě je možné, že toto šílenství se omezovalo převážně na tu část obyvatelstva, která pro tyto záchvaty amoku měla mentalitu a prostředky: na armádu. Presto byly drásavé bojové orgie, při kterých byly jen tak mimochodem ničeny celé sluneční soustavy, zřejmě po dlouhá tisíciletí hlavní činností galornské Černé flotily.

Pěny Rhodan považoval za pozoruhodné, že se v této velmi jednostranné ale zároveň charakteristické kronice bojů vůbec nezmiňovalo, jaké to byly sluneční soustavy, které byly ničené. Jestli tam byl negalornský život, nebo jestli tam vůbec byly nějaké obývané planety tato otázka nebyla zřejmě pro galornské kronikáře ani okrajově zajímavá a nestála za zmínku!

Rhodan se potácel po mechem porostlé půdě. Mentální tlak a bolesti hlavy se už sotva daly snášet. Neměl žádnou jinou možnost, musel se vzdálit od Černé flotily.

V lebce se mu mísily myšlenky s bolestí. Z poslední scény, která mu byla promítnuta, si dokázal nejdůležitější údaje zapamatovat pouze povrchně...

Londa Dad byla téměř tak slavná jako Gea Ředěn nebo Pool Tammen, i ona byla kapitánkou KEMPESTU.

Charakterově však byla Londa Dad docela jiná než její předchůdci...

Ve vylíčení se to projevovalo jako vypravěčský styl špatného autora. Dej byl podáván z velmi subjektivního pohledu Londy Dad, někdy z perspektivy KEMPESTU, která byla neméně prošpikovaná předsudky.

Spojením vznikal zmatený obraz, ve kterém detaily sotva zapadaly jeden do druhého.

Londa Dad došla k názoru, že Galornané přestanou za několik generací existovat, protože se aktivní a energická část obyvatelstva téměř systematicky navzájem vyhlazuje v soubojích, zápasech a kosmických bitvách. V důsledku toho se Londa Dad pokoušela vystupovat v mnohých sporech jako zprostředkovatelka. Přitom se setkávala nejen s nedůvěrou a zdrženlivostí svých vlastních lidí. Z podání KEMPESTU vyplývalo, že loď se ve skutečnosti pokoušela záměr Londy Dad sabotovat. Mír, nadto ještě věčný mír, nebyl tím, čeho chtěl KEMPEST dosáhnout.

Události, tolik Rhodan pochopil, se pomalu ale jistě blížily svému vyvrcholení. Přes rozsáhlý program stavby nových lodí, poklesla síla galornské flotily na 18 000 jednotek. Jak ničivé měly konflikty minulosti následky, se dalo zjistit už ze skutečnosti, že KEMPEST zůstal i nadále jednou z nejsilnějších a nejbojovnějších lodí.

Londa Dad udělala osudovou chybu, že současný vývoj nechala propočítat právě KEMPESTEM. Výsledkem bylo, že události se pohybovaly téměř nezadržitelně k poslední velké bitvě, které se měly zúčastnit všechny zbylé galornské lodě. Podle tohoto propočtu bitva měla trvat pravděpodobně tři roky a na jejím konci by už galornská flotila neexistovala...

Je pravděpodobné, domyslel si Rhodan, že v této chvíli udělal KEMPEST chybu a odhalil příliš mnoho ze své nežádoucí individuality. V každém případě byla od toho dne Londa Dad nápadně zdrženlivá, pokud se jednalo o její sdělení KEMPESTU.

Docela jasně se ukázalo, že Londa Dad a posádka, která jí byla věrná, začaly s tím, že opět uvedly do provozu staré dávno nepoužívané laboratoře, které pocházely z dob vědce Gentriho. KEMPEST byl systematicky vylučován z kontroly těchto místností a z jejich ostrahy. Samostatnost KEMPESTU zatím nevzrostla natolik, že dokázal odporovat.

Ještě se mu podařilo zjistit byla to čistě nudná rutina že Londa Dad jednoho dne přivedla na palubu dvě nové bytosti, které označila za inteligentní a používala u nich druhové jméno Taštermanové. Po celé týdny se Londa Dad zavírala s těmito Taštermany v palubních laboratořích a tam prováděla tajemné pokusy. Na tomto místě zprávy byl Perry Rhodan natolik otupělý, že sotva dokázal sledovat průběh událostí.

KEMPEST dostal rozkaz letět k přesně určené planetě, kterou Taštermanové označovali za svůj domovský svět. Tam Londa Dad, zbytek posádky a oba Taštermanové opustili palubu a odletěli na planetu.

Ubíhaly dny, v nichž byl KEMPEST ponechán sám sobě. Vymýšlel plány a zabýval se jimi. V jeho verzi událostí se Londa Dad stala zrádkyní galornské věci, KEMPEST ale nemohl udělat nic, jeho programování mu to jednoduše nedovolovalo.

Jistým způsobem se to změnilo až když se Londa Dad s celou posádkou vrátila z planety Tašterm.

Navenek zůstali tito Galornané stejní, nezměnili se. Zvláštní proměna, která v nich proběhla, je však v očích KEMPESTU změnila k nepoznání.

Připadali mu jako mrtví, kteří byli přivoláni zpět k životu KEMPEST věděl, že něco podobného se děje jenom ve fantazii. Srovnání s těmito fiktivními postavami však bylo prostě po ruce charakterově byli vracející se Galornané výrazně deformovaní, nedali se téměř poznat.

Zdálo se, že opustil všechn elán, všechna energie a činorodost, že dne na den přestali s každodenním bojovým tréninkem a dali KEMPESTU neuvěřitelný rozkaz, aby zásadně sám nezačínal se střelbou, ale v každém případě vyčkal, až protivník uskuteční první agresi.

KEMPEST analyzoval situaci a dospěl

k poznatku, že Galornané byli na Taštermu nějakým způsobem vystaveni drogám, které je přivedly do tohoto stavu. Londa Dad byla stále jeho kapitánkou a měla právo vydávat rozkazy a KEMPESTU nezůstávalo nic jiného, než tyto rozkazy i nadále plnit.

Na druhé straně počítal KEMPEST s možností, že jeho posádka byla na Tašternu napadena nějakou duševní nemocí. Protože všichni měli stejné příznaky narušeného chování, nemohl se vyhnout podezření, že se může jednat o nakažlivou nemoc.

KEMPEST byl velmi spokojený, když se dopracoval k těmto závěrům. Jeho logika je považovala v zásadě za správné. To mu umožňovalo odchýlit se od rozkazů své kapitánky a poslechnout instrukce ze svého staršího programování.

Při pohledu ze zorného úhlu, který měl Pool Tammen, byla situace jasná! Kdyby se jednalo se o nakažlivou nemoc, a pokud by se nákaza rozšířila mezi Galornány, byl by tady konec galornské říše, definitivní a neodvolatelný konec.

Perry Rhodan těžko dýchal, když se dostal na vrchol hory. Přes to, že měl antigrav, byl výstup velmi namáhavý, ani ne tak tělesně jako duševně.

Rhodan tušil, že Černou flotilu nebude moci tak brzy znovu navštívit. Představovala jedno z tajemství

Pentrického mraku, pravděpodobně to největší. Galornané by nikdy nedopustili jeho prozrazení.

Pravděpodobně to stálo mimořádnou námahu zhladit stopy své kruté a agresivní minulosti a vymazat je z

paměti národů. Galorňané byli v rozlehlých částech galaxie Plantagoo považováni za ztělesněnou mírumilovnost pouze Centrifaaalové měli jiný názor vyplývající z vlastní trpké zkušenosti, ale ani oni by se neodvážili otevřeně odporovat Galorňanům.

Rhodan by se rád dozvěděl, ve kterém tisíciletí galornské historie žila Londa Dad a co se s ní stalo. Co měli Taštermanové společného s nenadálou mírumilovností Galorňanů a jak došlo k tomu, že KEMPEST nakonec přistál v Pentrickém mraku? Z jakého důvodu si Galorňané ponechávali Černou flotilu a proč ji vlastně nesešrotovali, což bylo nasnadě?

Otázky, samé otázky. Rhodan však věděl, že už není s to hledat odpovědi. Jeho mentální síly byly vyčerpané, a v jistém ohledu panovala v jeho mozku obludná intelektuální kocovina.

Pomalou a málem potácivě se Perry Rhodan vracel k transmitterovému kruhu. V průběhu výstupu se ještě několikrát pokusil navázat rádiový kontakt s Bullym, jeho volání však zůstávalo bez odpovědi.

Bully už na této planetě nebyl, nebyli zde ani Centrifaaalové. Centriho děti, přivedené na svět proti vlastní vůli, které se právě teď opět stávaly obětmi Galorňanů...

Je pravděpodobné, že již nemohli vydržet mentální tlak tohoto místa. Je možné, že v jejich kolektivním nevědomí se nacházela vzpomínka na Černou flotilu. Pak by se dalo ještě lépe pochopit, že na tomto místě již nevydrželi.

Rhodan uviděl vedle transmitterového kruhu nějaký nápis. Bully našel tvrdý a Špičatý kámen, aby do podloží vyryl zprávu.

„Perry, jdeme do transmitteru,“ četl Rhodan zprávu. Písmo se zdálo roztřesené a zjevně bylo psáno na pokraji zhroucení. „Už nemám sílu, abych tě hledal. Bully!“

Pozemšťan přikývl.

Kdyby zůstal s Centrifaaaly, reagoval by možná stejně.

To byl tedy konec.

Smrt ne, s tou Perry Rhodan nepočítal. Základem zde bylo vyčerpání a beznadějnost. Nestalo se poprvé, že byl donucen vzdát

se. Vždy předtím to bylo v konfrontaci s přesilou, odpor byl možný ale neměl smysl, pokud nebyl přímo sebevražedný.

Ve všech podobných případech vzpřímeně čelil svému osudu.

Ale teď. . .

Polohlasně se usmál. Ne, nebude se před nikým pokořovat, nepoleze po Čtyřech. Natolik ještě vyčerpaný nebyl, ale nechybělo k tomu mnoho.

Rhodan sáhl po ovladači.

Bylo to azurové město, které teď, když na něj svítilo narudlé večerní slunce, dostávalo docela tajemné zabarvení. Perry Rhodan si zhluboka oddechl. V mžiku ho přešly bolesti hlavy a mentální tlak zmizel. Zůstala pouze únava, olověná zemdlenost zatěžující mysl.

Šedě vydlážděné náměstí bylo stejné, sto na dvě stě metrů. Ještě stále bylo prázdné, na okrajích však bylo lemováno několika sty roboty. Bylo zřejmé, že se Čekalo na Perryho Rhodana.

Neviděl ani Reginalda Bulla ani Centrifaaaly. Zhluboka se nadechl. Čekali, že něco udělá.

Narovnal se a zvedl hlavu. Pomalými, kývavými pohyby začal pochodovat přímo ke Galorňanovi, který ho očekával v zástupu robotů. Byl to velký Galorňan, měřil přes dva metry a postavou se podobal soše Budhy. Jeho aura zazářila přes náměstí, zahalila Perryho Rhodana a vyvolala v něm pocit hlubokého vnitřního klidu.

Podvolil se tomu pocitu, ale jeho inteligence a instinkt mu ještě zůstaly, alespoň ve zbytcích.

Z doby, která ležela tisíce let v minulosti, se do Rhodanovy mysli dostávaly zvuky a verše, podivné a důvěrně známé vzpomínky, které však v této chvíli ještě nechápal....

„Pojď sem ke mně, tuláku, zde najdeš svůj klid...“

Perry Rhodan už nevěděl, co by tyto verše měly znamenat, cítil pouze jednu věc: na druhé straně tohoto míru číhalo nebezpečí.

Nebezpečí nejen pro něj...

Peter Terrid ČERNÉ LODĚ

Edice Thoregon, sv. 46 (Perry Rhodan 1845)

Z německého originálu Die schwarzen Schieffe, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG

v Rastattu roku 1996, přeložil Vincent Šinský.

Vydal jako svou třítisící dvoustou dvacátou osmou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.
Výtvarný redaktor Jan Přibík.. Vytiskl EKON, družstvo, Srázná 17, 586 01 Jihlava.
Vydání první. Tematická skupina 13/34.